

77
Reboj Marija Droga

79

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

AVGUST
1947

AVE MARIA

August, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:
P. MARTIN STEPANIČ, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:
P. CIRIL ŠIRCELJ, o.f.m.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Vnebovzetje prebl. Device Marije. — P. Alojzij, o.f.m.	3
Rožni venec	4
Lilija iz raja. — K.	6
V spomin na dvanajsto stoletnico pokristjanjenja slovenskega naroda. — P. Alojzij, o.f.m.	10
Pueblo, pozor! — Mrs. Frances Volk	12
Pot k Bogu	13
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec ..	25
Kramljanje na zapečku	29
Bog plačaj, dobrotniki	32

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

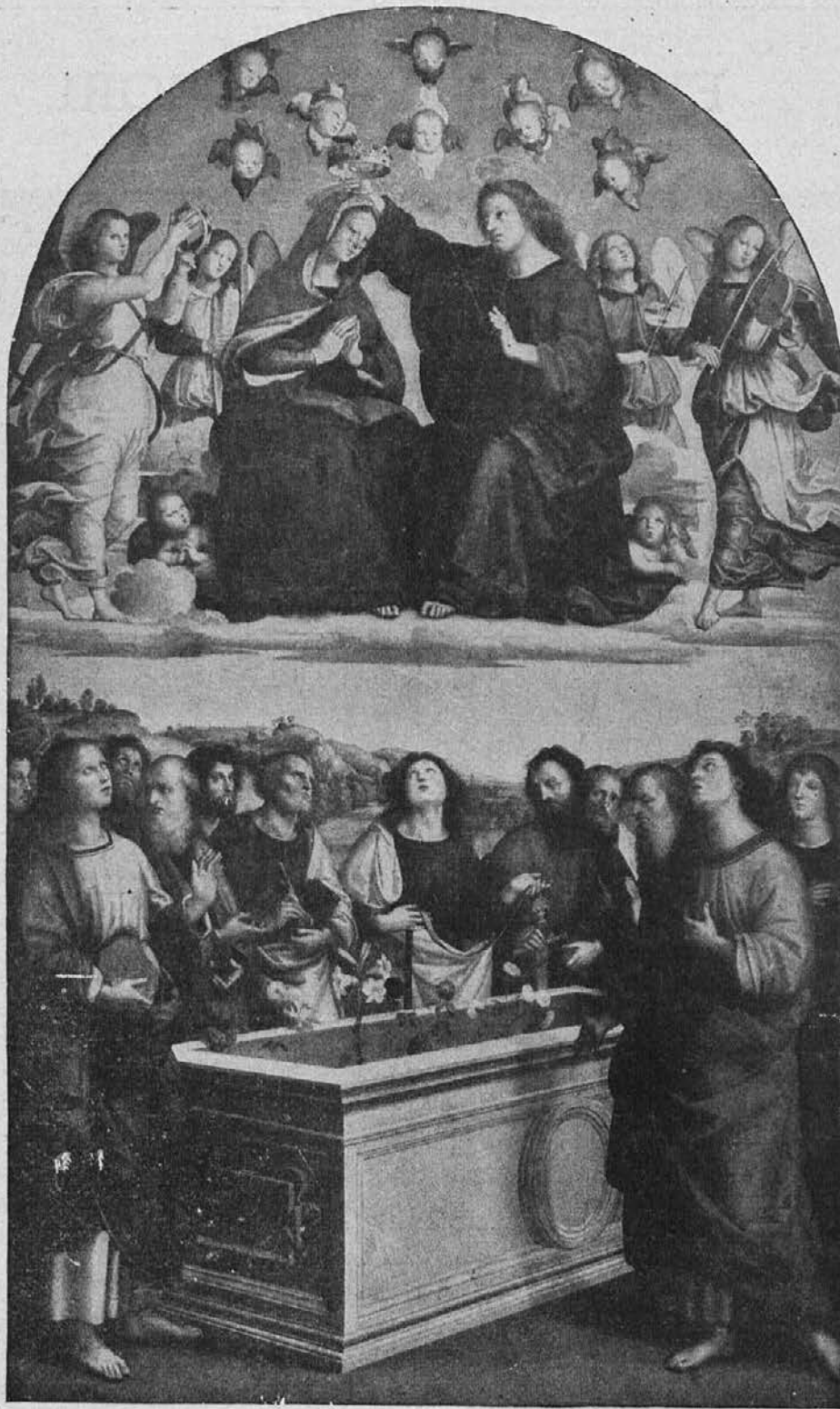

Naslikal Hofmann

SAMO en dogodek iz Jezusovih deških let nam ohranja evangelij in to je dogodek o dvanajstletnem Jezusu v templju. Dvanajsto leto je pri Judih veljalo za tisto leto, ko dozori deček tako, da mora odslej vso postavo natančno izpolnjevati. S tem letom postane samostojno odgovoren član judovske vere. Odslej se mora postiti zapovedane postne dni in mora romati k templju v Jeruzalemu trikrat na leto, namreč o veliki noči, o binkoštih in na praznik šotorov.

Dvanajstleten Jezus roma z Marijo in Jožefom o veliki noči v tempel. To je njegovo prvo sveto dejanje, s katerim se sam javno podvrže postavi. Od svojih prvih otroških dni ni Jezus nič več pokazal, kdo da je. Dvanajst let je bil skrit tam gori v pozabljenem Nazaretu. Sedaj je v templju, ki ima kmalu postati pozorišče njegovemu božjemu veličastvu. In tu po neskončni božji previdnosti ukrene, da se zopet enkrat zabliska njegova nadzemska moč.

Zato si izvoli primerno priliko. Velikonočni praznik je zbral v templju veliko število pismoukov. V dvoru poganov so si izbrali kraj, kjer so na pisanih preprogah sede obravnavali razna verska vprašanja. Ker je bil razgovor javen, so se ga lahko udeleževali tudi navadni ljudje. Kdor je hotel, je pristopil ali sedel k njim, in ko je prišla vrsta nanj, je smel tudi on popraševati ali odgovarjati. V taki družbi torej je hotel Jezus zopet nekoliko razkriti skrivnost svoje osebe. Sedel je med pismouke in jih poslušal in popraševal. Kaj jim je govoril, ne vemo. Sv. Luka samo pravi, da so se vsi čudili njegovi razumnosti in njegovim odgovorom. Dvanajstletni Jezus je gotovo že takrat kazal, kako prazni so farizejski zunanji običaji, in kako potrebno je, da se vse judovstvo duhovno prenovi. Božja modrost je brez dvojbe odsevala iz vsega njegovega obnašanja.

**MARIJINI
PRAZNIKI**

Vnebovzetje preblažene Device Marije

15. avgusta

“**R**ADUJMO se vsi v Gospodu, ker obhajamo slovesnost v čast blažene Device Marije; zavoljo njenega vnebovzetja se vesele angeli in hvalijo božjega Sina.” Tako moli duhovnik na današnji praznik med sveto mašo. Pridružimo se tudi mi in slavimo Marijo, saj je tudi naša nebeška Mati.

Današnji praznik se je prvotno imenoval “Marijino zaspanje”. Verska resnica o Marijinem vnebovzetju se je šele prikazala v petem stoletju. V tistem času zasledimo na vzhodu praznik Marijinega vnebovzetja, kakih sto let pozneje pa tudi na zapadu. Tako je bržkone najstarejši med Marijinimi prazniki.

Na zadnjem vatikanskem vesoljnem cerkvenem zboru je okrog dve sto škofov vložilo prošnjo za proglašenje verske resnice o Marijinem vnebovzetju. Do današnjega dne pa sveta Cerkev tega še ni storila. Lansko leto je pisala sv. stolica na vse škofove, da naj razodenejo svojo željo in pojasnijo mnenje svojih otrok. Tudi če sveta Cerkev še ni slovesno razglasila te resnice kot versko resnico, o njej pa ne more in ne sme nihče dvomiti. Uvrstila je spominski dan Marijinega vnebovzetja med zapovedane praznike.

Da je bila Marija tudi s telesom vzeta v nebesa — to razumemo torej pod imenom tega praznika. Spočeta je bila brez madeža izvirnega greha in tudi najmanjši osebni greh je ni omadeževal. Napolnjena je bila takoj pri spoče-

tju z božjo milostjo. Pozdravil jo je nadangel Gabriel že v trenutku učlovečenja Sina božjega kot milosti polna.

Ker je Marija s prejetimi milostmi zvesto sodelovala, si je nabirala do konca svojega življenja vedno novega zasluženja. Zasluženje je tem večje, čim večje in imenitnejše je dobro delo, ki ga kdo izvršuje. In če preudarjamo imenitnost in velikost Marijinih dobrih del, kaj si moremo pač imenitnejšega predstavljati, kakor sodelovati pri največjem božjem delu — pri učlovečenju Sina božjega in odrešenju človeškega rodu?

Smrt je kazen za greh. Ker je Adam grešil in izhaja po njem greh na vse ljudi, prihaja na vse tudi smrt. Marija, ki je bila brez vsega madeža, je umrla zato, ker bi bila kot Evina hči morala biti deležna izvirnega greha. Ker ni bila nikdar v grehu, ni smela biti njena smrt bolestra. V hrepenenju po Jezusu, v goreči ljubezni do njega, je mirno zaspana. Ljubezen in hrepenenje, katerih moči in velikosti ne more umeti pamet in ne more popisati človeški jezik, sta počasi, brez smrtnih bolečin, ločila njeno dušo od telesa in tako povzročila njeno smrt, ne pa trohnenja telesa; zakaj hitro po smrti jo je Bog vzel k sebi v nebesa. Povzdignjena je namreč nad vse angelske zборе. Njena slava v nebesih se ne da primerjati z nobeno pozemeljsko častjo. Bila je Marija mati božja, mati Gospoda nebes in zemlje. Sto-

ji v nebesih poleg svojega Sina, deležna njegove časti. Izpolnuje se blagrovanje, ki ga je žena v evangeliju izrekla: "Blagor telesu, ki te je rodilo!"

Veselimo se tudi mi njenega povišanja. Kakor v Jezusovem, tako imamo tudi v Marijinem telesnem obujenju in povelečanju zagotovilo vstajenja in povelečanja svojega telesa. Kristus obljublja našemu telesu zaradi sv. obhajila povelečanje ob dnevu sodbe, ker se v obhajilu naše telo, vsaj za nekaj časa, dotika njegovega častitljivega Telesa. Duša proseva skozi telo. Že na tem svetu daje plemenita duševnost telesu nadčutno lepoto. Ko se bo ob vesoljnem vstajenju duša vrnila v telo, bo deležna njene večne usode. Telesa zveličanih bodo tem lepša, čim lepša je v posvečujoči milosti njih duša.

O Kristusu piše sveti Pavel, da v nebesih kot veliki duhovnik prosi in posreduje za nas. Sočutje ima z našimi slabostmi, ker je bil enako preizkušen kakor mi, razen v grehu. Njegova mati Marija mu pa tudi v tem posredništvu stoji ob strani. Njeno kraljestvo je kraljestvo miline, materinske dobrote in usmiljenosti. Kako tolažilna je za nas misel, da Marija v svoji nebeški slavi ni nam odtujena! Božja Mati je, pa tudi naša Mati; vsak od nas je njen ljubljene otrok.

Nas bi moralo danes še posebno prevevati domotožje po nebesih, po lepi deželi, odkoder prihaja vse dobro in kamor odhaja vse lepo. Nebesa morajo biti našemu srcu domovina, cilj naših misli in želj. Saj tam je Bog in tam je tudi Marija!

Priredil p. Alojzij, o.f.m.

ROŽNI VENEC

(Kakor ga molil slovenski begunec
dr. Ludovik Puš
v ječi v Celovcu novembra 1946.)

VESELI DEL

Prošnje

Poživi, o Gospod, nam **vero** sveto,
Da vse, kar v njeni luči prav spoznamo,
V življenju se po tem zvesto ravnamo.
Da varna naša pot bo, in odvezto

Kar nas ovira, za Boga da vneto
Živimo. Kar sedaj za zlo imamo,
Se v **upanju** utrdi naj, da damo
Trpljenju vrednost, od sveta prokleta

Ljubezen nam **užgi**, kot Magdaleni
Si jo prižgal, rekoč, da kdor več ljubi,
Bo več mu odpuščeno. V tej obljubi

Dobiti upam milost pri iskreni
Molitvi venca rožnega. Ob zgubi
Dobrin svetnih — ti sladko me poljubi!

I.

Gospodov angel je prišel k Devici,
Nesoč znanilo večnega Očeta,
Da zvoljena je od začetka sveta
Za mater Sina božjega v resnici.

Marija, najsvetejša, po pravici
Se angelskega zveseli obeta:
"Glej, božja dekla sem", sladko prevzeta

Vda volji božji se. Sklene ročici

In Svetega Duha skrivnostni moči
Se vsa preda. — Brez madeža Spočeta!
Iz prosi tudi meni, da vsa vneta

Se volja moja, ko v tej hudi toči

Neurja zemskega se po pomoči
Oziram, prav po volji božji vgneta.

II.

“Poveličuje duša mi Gospoda,
In duh moj v Bogu mojem se raduje!”
Tako zapela pesem, ki od vzhoda
Do zemlje se zahoda v veke čuje.

Telo deviško božja zdaj posoda
Postala žlahtna je. Potem potuje
K Elizabeti teti tja na tuje,
Veselo vest noseč, ki da poveda,

Da dete nerojeno poskakuje.
I nam veselja daj, ki smo po sveti
Razbegli se, in nam bridko trpeti

Je sojeno, ko svet nas zaničuje:
“Prevzetne pahnil je s prestola Sveti,
A dvignil je ponižne po obeti.”

III.

Beračila sta v mestu Jožef in Marija
Za prenočišče borno. Našla nista
Nikjer ga. Le pastirjev domačija
Odprla v hlev je vrata. Tam Prečista

Rodila Rešenika je na svet — Mesija.
A glej! Herod, boječ se kralja Krista,
Mu streže po življenju. Da morija
Se ne zvrši, v tujino gre brez lista

Popotnega. — Usodo tvojo, Mati,
Smo tudi mi na rame svoje vzeli.
Dom dragi zapustili smo, kjer brati

Heroda ostri meč so zavihteli.
Mi pa prenočbe iščemo pred vrati
Tujine mrzle. In smo onemeli . . .

IV.

Devica v templju Dete darovala

Očetu je; tako je šega stara
Velela, da rojenec prvi žara
Naj božja bo. In verno izkazala

Se Simeona je prerokba, ki postala
Ločnica med ljudmi. Proč je utvara:
“Kdor Njega, ki vstajenje je, ne mara,
Bo v padec mu. Ti pa prestala

Boš ostrih mečev bolečin sedmero” —
O, daj, trpeča Žena, da vsaktero
Srce človeško z resnostjo razišče

Otroštva ceno božjega; in z vero
Trpljenje sprejme trpko, da odmero
Plačila prejme, ko ga smrt obišče.

V.

Kdor more žalost grenko doumeti,
Ki jo Marija, Jožef sta čutila,
Ko vračala sta spet se v tempelj sveti
Iskat Sinu, ki sta ga b'la zgubila.

Ob Njem sedeli učenjaki so, prevzeti
Nad znanjem dečka, ki je brez učila
Razlagal pisma, ki jih razumeti
Pismar ni mogel. K dečku Mati mila

Pristopi: “Kaj si storil, sin moj, nama?”
On de: “Zakaj sta dolgo me iskala?
Jaz v službi sem Očeta, kaj to vama!”

Da duša slehernika bi spoznala,
Kako le najdba Dečka svet'ga sama
Skrivnost je, ki na svet bo mir poslala!

(Dalje prihodnjič)

LILIIJA IZ RAJA

14. Zopet kapljica tolažbe

V POBOŽNOSTI križevega pota sledi postaji Jezusovega srečanja s svojo Materjo postaja z dogodkom Simona iz Cireneje, za njo postaja Veronikinega prta in postaja drugega padca Jezusovega.

Vendar pa je bolj verjetno, kar je saj deloma razvidno tudi iz pripovedovanja evangelistov, da je srečanju z Marijo sledil dogodek z Veroniko, potem dogodek drugega padca in šele na to dogodek s Simonom, ali morda kar v zvezi z njim.

O dogodku s Simonom prepovedujejo trije evangelisti, Matej, Marko in Luka. Evangelist Matej pove jasno: **"Gredoč iz mesta** pa so našli moža iz Cirene, po imenu Simona. Tega so prisilili, da je nesel njegov križ." (Mat. 27, 32.) Dogodek se je toraj očitno moral zgoditi že zunaj mesta, morda prav tik mestnih vrat, morda celo prav pri mestnih vratih. Evangelist Luka pove, da se je Simon "vračal s polja", (Luk. 23, 26.) ki je bilo zunaj mesta.

Da je to moralo biti šele po drugem padcu Jezusovem, bi sklepali tudi iz vsega dogodka samega.

Pot od vogala, kjer je srečal Jezus svojo Mater, je šla strmo navzgor proti mestnim vratom. Da je moralo to biti za Jezusa nekaj silno težkega, je jasno. Klanec nas utrudi že sam na sebi, če ne nesemo kakega bremena. Jezus je bil pa obložen s križem, z dvema tramovoma, ki nista bila lahka. Bil je že zelo

oslavljen in izčrpan. Gotovo ga je še bolj oslabilo bridko srečanje s svojo Materjo, ki je moralo boleče vplivati na njegovo živčevje. Da je moral toraj biti pa popolnoma oslavljen, ko je prišel na vrh klanca k mestnim vratom, je samo naravno, da je zato padel po tleh.

Poleg tega pa dogodkov srečanja Jezusovega z Materjo in dogodka z Veroniko sv. pismo sploh ne omenja, temveč jih vemo samo iz zanesljivega ustnega izročila, t. j. iz sporočil, ki so prešla od prvih kristjanov v Jeruzalemu in iz spomenikov v mestu Jeruzalemu ob križevi poti Jezusovi. Apostoli in učenci Jezusovi, ter zvesti njegovi pristaši, prvi verniki, so gotovo takoj drugo leto po njegovem vnebohodu, na obletnico smrti, obiskali križevo Jezusovo pot in jo prešli v pobožnem premišljevanju njegovega trpljenja, kar je ostalo potem vsakoletno praznovanje velikega petka. Da, poročila celo vedo povedati, da so prvi verniki to delali vsaki petek, nekateri celo vsaki dan. Vse to je globoko utemeljeno že v človeški naravi sami. Na smrtni dan matere gredo hvaležni otroci gotovo na njen grob, če le morejo, da jo v grobu obišejo. Kolikor večja je ljubezen do pokojnega, toliko večkrat obiskujemo njegov grob, celo vsaki dan. Ljubezen nas žene k temu. Verniki so ljubili Jezusa iz cele duše, zato je bilo naravno, da so vršili pobožnost križevega pota zelo velikrat, nekateri vsaki dan. Tako so nastali ti spominki ob tej poti in ostali tam in so še dandanes in nam govore o teh do-

godkih. Tako je bila tudi cerkev "Marijine omedlevice", tako je še danes hiša Veronikina tam.

V ta del dogodkov spada pa tudi znana legenda o "večnem Židu Ahasveru", ki je splošno znana, o kateri pa seveda nimamo sporočil, koliko je na nji resnice, koliko jo je pa rodila ljudska domišljija vernikov. Ta legenda pripoveduje, da je Jezus proti koncu tega klančka omagal in ni mogel več naprej, če tudi so ga vojaki silili s tepenjem in z zbadanjem s sulicami. Ves onemogel se je naslonil na neko hišo ob potu. To je bila pa hiša čevljarja Ahasvera. To je bil zagrizen sovražnik Jezusov. Ko je videl, da se je "zločinec", "izdajalec naroda", naslonil na njegovo hišo in jo po njegovem prepričanju s tem "omadeževal", je zrojil ves besen nad njim in ga pahnil proč. "Proč od moje hiše! Ti, izdajalec!" je baje zakričal nad njim. Člani visokega zbora in druhal, kolikor jo je to videlo, mu je burčno ploskala.

Legenda ve povedati, da ga je Jezus milo pogledal, pa mu dejal: "Ahasver, ker mi nisi dovolil, da bi se odpočil na zidu tvoje hiše, boš od sedaj naprej taval po svetu brez miru za vedno!" Žida Ahasvera so te besede zadele s toliko silo, da se je stresel. Pretresle so ga v dno duše in res ni našel več miru. Nemir ga je pognal kmalu iz hiše in še danes potuje po svetu od kraja do kraja, pa nikjer ne najde več miru. In tako bo moral potovati do konca sveta, kjer šele bo našel končno svoj mir in odpuščanje — in zveličanje.

To vse pa je, kakor rečeno, samo pripovedka, ki pa vendar baje pomenja ves židovski narod, ki tava po svetu, razkropljen po vseh deželah in narodih sveta, pa nikjer ne najde miru. Povsodi

ga sovražijo in pogosto tudi preganjajo, da mora bežati iz dežele v deželo, je res pravi brezdomec.

Ko je toraj prišel Jezus na vrh klančka k mestnim vratom, se je zvalil po tleh kakor mrtev. Ker je imel roki privezani na križ, je tudi udaril z glavo z vso silo ob tla. Trnje na glavi se je strašno zarilo v kožo, da so se odprle nove krvne žile in je začel iznova krvaveti, da je bil kmalu ves zalit s krvjo. Vse tepenje in zbadanje s sulicami ga ni moglo več dvigniti. Bil je popolnoma izčrpan. Kaj sedaj? Ves sprevod se je ustavil. Longin pride s svojim konjem nazaj na lice mesta in vidi: ne bo šlo več naprej! Ne bo prišel živ na Golgoto! Vojaki so celo mislili, da je že umrl. Vendar ko se je slednjič nekoliko zganil, so videli, da je še živ.

"Nekdo mu mora pomagati nesti križ," pravi Longin vojakom. "Toda kdo?" Vojaki ga niso smeli, ker bi to bilo pod častjo rimskega ponosnega vojaka, da bi nesel zločincu smrtno orodje. Tudi predpisi so to prepovedovali. Da bi se kdo izmed razdivjane druhalji sam javil za to, še misliti ni bilo. Tudi bi bilo nevarno. Obsojenec ga pa odločno več ne more sam nositi. Longin pogleda okrog sebe po gledalcih, ki so stali ob hišah in pri mestnih vratih. Ravno v tem pa zagleda "kmeta" Simona, ki prihaja s svojega polja. Pred leti je prišel iz otoka Cipra v Jeruzalem s svojima dvema sinovoma Aleksandrom in Rufom, si kupil polje zunaj mesta, ga obdeloval, prodajal pridelke v mestu in se tako preživljal s svojo družino. Oba njegova sinova sta bila pristaša Jezusova in sta veliko občevala z Jezusovimi učenci. Oče Simon ni bil Jezusu nasproten, vendar se zanj ni dosti menil. Ni pa

nasprotoval sinovoma, če sta šla za njim.

“Kakor nalašč!” si misli Longin, ko ga ugleda. “Ta je kmet in ne meščan, varno je, če kar njega prisilim za to!”

Takoj ukaže dvema vojakoma, da naj ga zgrabita in pripeljeta k njemu.

“Vzemi križ in ga nesi na Golgoto!” mu osorno ukaže.

Simon se je branil in upiral. Toda Longin se za to upiranje ni zmenil, Ukazal je vojakom, da so odvezali Jezusu roke od križa in križ naložili Simonu na rame.

Simon je bil ves razjarjen in divji radi tega in se je branil vzeti križ, pa ni nič pomagalo. Moral se je ukloniti in spreved se je začel pomikati naprej. Pred njim je omahovaje šel Jezus, ki se je počasi in s težavo mogel dvigniti, ko ni imel križa na sebi. Vendar ko gleda pred seboj ubogega obsojenca, kako težko se pomika naprej, ko ga gleda v kako strašnem stanju je, ko vidi, kako mu kaplja kri s čela iz nešteti ran na glavi, se mu začne smiliti. Bil je mož blage narave in usmiljenega srca. “Ne, tako kruto koga gnati v smrt, če je tudi še večji zločinec, to ni človeško!” si misli in sočutno pogleduje na Jezusa pred seboj. Zastudil je Rimljane, ker še ni vedel celega poteka obsodbe, da je njegov narod krivec, ne poganski Rimljan. Kolikor dalj je pa šel za Jezusom, toliko večje usmiljenje je čutil z Jezusom. S tem pa se mu je v srcu vzbujala misel, kako veliko dobro delo izvršuje, da temu revežu pomaga, če tudi samo v smrt. Vendar pa mu prihranja veliko trpljenja in olajšuje neizmerno njegove zadnje trenutke pred strašno izvršitvijo še strašnejše obsodbe. Tudi milost božja je začela delovati v njegovem srcu in v njegovi duši. Ni vedel še za ves

potek sodbe in obsodbe. Vendar toliko je pa vedel o Jezusu, da ni bil nikak zločinec, da ni zaslužil tako strašne kazni. Saj ga je sam večkrat poslušal, dasi se ni zanimal zanj. Tudi po tem, kar sta mu sinova pripovedovala o njem, je bil o vsem tem prepričan. Nerazumljivo mu je bilo tudi divljanje druhal in vojakov v sprevodu, posebno ko se je spomnil pretekle nedelje. Toraj tisti, o katerem so govorili, da bo rešil narod iz sužnosti okupatorja — Rimljanov, je danes naenkrat zločinec? In začutil je v duši veliko miselj: “Židovski narod pelja v smrt svojo lastno narodno usodo!” In streslo ga je. Začel se je celo čutiti ponosnega, da sme nesti to breme. Nekako toplo je čutil okrog srca in nehote kedaj, je začel moliti. O, ko bi bil še vedel vse, kar je izvedel pozneje in tudi veroval, da je to sam Bog, Mesija, Odrešenik, s kolikim veseljem bi šele tedaj nosil ta na zunaj tako sramotni križ! Kako srečnega bi se čutil!

Sv. pismo Simona nikjer več ne omenja. Vendar ustno izročilo pa ve povedati, da sta oba sinova postala zvesta vernika Jezusove cerkve v Jeruzalemu in sta oba umrla kot mučenca za Jezusovo vero. Njihov oče Simon je takoj po tem dogodku postal zvest Jezusov pristaš in skupaj z apostoli in učenci širil Jezusovo cerkev po mestu med meščani. Ko se je pa začelo preganjanje od strani židovskega visokega zbora proti vsem, ki so se priznavali za Jezusove pristaše, je zbežal iz Jeruzalema v Arabijo in pozneje postal škof v Bosra.

Tudi Marija je videla vse, kar se je zgodilo pri mestnih vratih. Kako strašno je trpela, ko je videla Sina, kako se je zgrudil na tla! Kako rada bi mu bila priskočila na pomoč! In ko je videla Simona, da nese zanj križ, kako mu je bi-

la hvaležna! Vroča molitev je šla iz njene duše k Bogu Očetu in ga prosila zanj milosti sv. vere. Pozneje, kako se mu je gotovo zahvaljevala, kadarkoli sta se srečala. Bila je zopet kapljica tolažbe v njeno razboljeno dušo.

Kako srečnega se je pa čutil tudi Simon pozneje, kako počeščenega, kot kristjan in kot škof! Kako se je gotovo Bogu zahvaljeval za toliko odlikovanje, ki ga je doletelo na tej žalostni Jezusovi poti! Zlasti pa kako lahka je morala biti njegova smrt, ko je umiral v hrepenenju, da v večnosti zopet zagleda tistega "zločinca" in "izdajalca", kate-

remu je smel storiti toliko uslug na poti odrešenja človeškega rodu.

*

In mi? Ti in jaz? Na najini križevi poti življenja in vsakdanjega trpljenja? Kaj drugega kakor to, da se pogosto spominjamo besed Zveličarjevih: "Kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden!" (Mat. 10, 38.) "Če hoče kdo priti za menoj . . . naj vzame svoj križ ter hodi za menoj!" (Mat. 16, 24.) Težka pot, vendar edina, ki pelje za Jezusom — v ustajenje.

K.

(Dalje prihodnjič)

MUČENIŠTVO SV. LAVRENCIJA

"Na eni strani sem že pečen; ukaži me na drugo položiti," je smehljaje dejal cesarskemu namestniku sveti diakon Lavrencij, ko je v trpljenju na ražnju ležal. To se je zgodilo. Kmalu potem je zopet rekel, "Sedaj je meso pečeno. Jej in dobro naj ti tekne, če misliš, da je krščansko meso boljše pečeno kot pa surovo." Nato je obrnil svoje oči proti nebesom in s solzami v očeh je na glas molil za spreobrnjenje rimskega mesta. Med to gorečo molitvijo se je njegova čista duša preselila v nebesa dne 10. avgusta, leta 258. O njegovem trpljenju piše sv. Avguštin, "Ogenj božje ljubezni, ki mu je pozivljajal notranjost, je bil tolikšen, da ni nič čutil bolečin, in vse njegovo trpljenje se je videlo le kot okrepčilo in tolažba."

V SPOMIN NA DVANAJSTO STOLETNICO POKRISTJANJENJA SLOVENSKEGA NARODA

(To je pridiga, ki jo je pri slovesni sv. maši pri lurški groti v Lemontu imel p. Alojzij Madic, o.f.m., 5. julija, 1947.)

Predragi rojaki!

Zbrali ste se iz štirih vetrov, da tukaj v Lemontu, na ameriških Brezizjah, pri nogah naše nebeške matere Marije, slovesno obhajamo dvanajsto stoletnico pokristjanjenja slovenskega naroda. Dobrodošli! vam vsem kličem danes; posebno pa združenim društvom najsvetejšega Imena iz slavnega Clevelanda kakor tudi iz bližnjih slovenskih naselbin.

V zgodovini slovenskega naroda, ki jo je spisal dr. Josip Gruden in jo je izdala Družba sv. Mohorja v Celovcu l. 1910, je opisano pokristjanjenje poganškega naroda Slovencev. "Ko je l. 612. irski menih sv. Kolumban hotel iti med Slovence, da bi med njimi razširjal Kristusov nauk, je mu bilo v spanju razodeto, da to ljudstvo še ni zrelo za sveto vero. Slično je bilo tudi delovanje sv. Amanda, apostola belgijskega in škofa v Utrehtu, brez trajnega uspeha. Ta je prišel med Slovence za vladanja kralja Sama okoli leta 630., in sicer zato da bi dosegel med njimi mučeniško krono. Prepeljal se je čez Donavo in prišel v Karantanijo, kjer je pričel oznanjevati sv. evangelij. Nekaj jih je pač pridobil Kristusovi veri, ker je pa imel od svojega delovanja primerno malo sadu in je spoznal, da tudi mučeništva ne more doseči, se je vrnil k svojim prešnjim ovčicam.

"Šele tedaj so postali Slovenci do-
vzetnejši za krščansko vero, ko so sto-
pili v prijateljsko dotiko in zaveznitvo

s krščanskimi narodi in iskali pri njih opore proti divjim Obrom. To se je zgodilo sredi osmega stoletja (l. 745.)." Torej pred dvema leti, t. j. leto 1945. je bila približno dvanajsta stoletnica. Vsled vojne ni bilo mogoče praznovati obletnico. Lansko leto niso pa dopuščale druge razmere: "rationing" in pomanjkanja prostora na vlakih in busih. Naj bi današnja proslava nadomestila ta pogrešek našega slovenskega naroda, ne samo tukaj v Ameriki ampak tudi v domovini in v tujini, kjer se nahajajo naši slovenski begunci.

* * *

Kako je žalosten pogled na verske razmere v današnjem svetu. Med vojno smo molili in milo prosili Boga, da naj konča nesrečno mesarsko klanje. Sicer je bilo tudi premnogo ljudi, ki so Boga Stvarnika prekleli, češ, da je on kriv vsega zla, sovraštva med narodi, strašnega zločinstva, itd. In vendar, ko bremo v svetem evangeliju besede ljubeznjivega Zveličarja: "Če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam . . . Ko pride, bo on prepričal svet o grehu, ker v me ne verujejo," se vselijo tolažljive misli v naše srce.

Oglejmo si danes, kaj pomeni luč sv. vere, ki jo je vžgal Zveličar, za nas in za ves človeški rod, da bomo res z vso močjo skrbeli, da nam nikdar ne ugasne.

Kaj pomeni luč sv. vere za človeštvo. za nas? Ta luč, ki smo jo kot slovenski narod prejeli pred dvanajststo leti, pomeni za nas vsestransko odrešenje, sre-

čo, svobodo in napredek. Brez te luči bi nas obdajala tema, strašna sužnost in nesreča. Brez te luči bi človeštvo še vedno v grehah ostalo. Luč Kristusova je prinesla prenovljenje, je rešila človeštvo iz neumnega poganstva.

Ko bi mi vsaj nekoliko pomislili na to, bi ne bilo med nami toliko nevere, toliko mlačnosti in lahkomišelnosti v verskih stvareh; bilo bi veliko več pobožnosti, veliko več trdne, stanovitne, dejanske vere, veliko več hvaležnosti Bogu. Veliko več bi bilo takih, ki bi redno prihajali k obhajilni mizi in počastili njega, ki je razgnal temo in prižgal luč sv. vere, Kristus Gospod.

Današnji svet v veliki večini je zgrešil pravo pot in se pogreznil v blato zemlje, pa za rešitev mu ni mar. Bogu sovražni svet ni zadovoljen s tem, da sam nima vere, ampak hoče, da zavlada popolna brezbožnost. Več let že deluje hudobni duh po Rusiji in vodi svojo vojsko v boj proti vsakemu verstvu. Danes se je razpaslo to sovraštvo do vsega, kar je v zvezi z Bogom in posmrtnim življenjem, tudi v naši domovini, v Sloveniji in v bližnjih državah. Širi se popolno brezboštvo. Duhovnike in vernike zapirajo, mučijo in morijo, mladino pa vzgajajo v najbolj strupenem sovraštvu do vsega, kar spominja na Boga in večnost.

Da se to tudi pri nas ne zgodi, je treba, da stojimo na straži, je treba, da vero cenimo, da vemo, da je dar božji, da vemo, da le vera daje srečno življenje; je treba moliti, da Bog obudi svetu zopet apostolov, kakršen je bil sv. Pavel, sv. Frančišek — asiški ubožček, kakršna sta bila sv. brata Ciril in Metod.

Naša narava je slaba, zato pa rada išče sreče na napačnih potih. Meso poželi zoper duha, duh zoper meso. Skr-

bimo, da bo naše telo pokorno duhu. Vera je najdražji naš zaklad. Vera je goreča sveča, ki nam razsvetljuje zemeljsko pot. Ako nas stiska obup, žalost, skrb, bridkost, nam daje vera tolažbo in moč, da ne omagamo. Vera je vez enotnosti, ki družijo vse narode in vse ljudi. Brez vere ni mogoče dopasti Bogu. Kdor ne veruje, bo pogubljen. Naša vera mora biti tako močna, da gore predstavlja, kakor nas uči sv. Pavel.

Ali pa ni dandanes mnogo katoličanov, ki jih je vere sram? Ali jih ni mnogo, ki nič več ne molijo? Ali jih ni mnogo, ki nikoli ničesar ne store za srečno večnost?

Da, vera premnogih je podobna bolnemu človeku, ki boleha in hira, dokler ne prihira do groba brezbožnega in brezvernega življenja. Da nam se ne bo tako zgodilo, molimo, delajmo, prosimo: Vere nam daj, o Gospod! Trdne, žive, nepremagljive vere nam daj! Srečno hočemo živeti, srečno želimo umreti, v nebesa hočemo priti, zato moramo in hočemo po veri živeti. O Bog, zgradi v našem srcu, v naših družinah, v našem narodu, na vsem svetu močan

MEDENI PIKNIK

v nedeljo,

31. AVGUSTA

Ob 10:30 A. M. se pred samostanom utvori procesija. Med potjo do grote se bodo pele litanije.

Ob 11:00 A. M. bo pri groti sv. maša, ki jo bo daroval srebrnomošnik p. Leon Novitt, o.f.m. Blagoslov z Najsvetejšim po sv. maši.

Popoldne prosta zabava in reflanje za nagrade medu.

most trdne, žive, dejanske vere, ki je noben vihar, nobena povodenj razrušiti ne bo mogla. Ne dopusti, da kdaj izgubimo najdražji naš zaklad. O Bog, poživi našo vero, da bomo kdaj vsi slišali pozdrav, "Blagor onim, ki niso videli, pa so verovali!"

Ob priliki slovesnosti dvanajste stoletnice pokristjanjenja našega slovenskega naroda, pokličimo tudi božjo in našo dobro mater Marijo na pomoč.

Naj ne dopusti, da se slovenski narod, Marijino ljudstvo, oropa svojega najdražjega zaklada. Kar hočejo sovražniki uničiti z vso peklenko silo, naj ona obvaruje. Naj ne postane slovenski narod zopet pogansko ljudstvo. Močne vere, nam daj o Gospod! Ohrani nas v globoki, trdni veri v svojega Zveličarja in Boga, o dobra Mati Marija. Amen.

PUEBLO, POZORI!

Ko berem o Clevelandu, kako se možje pripravljajo na božjo pot v Lemont, tudi meni začnejo spomini uhajati nazaj, ko sem tudi jaz hodila tam okoli Marije in molila. Mi ne gre iz spomina, kako milo gleda Marija na človeški rod, ki se zbira okoli nje, kakor mati, ki varuje svoje otroke.

Ko sem jaz s svojo hčerko šla pred 7 leti obiskat svoje sorodnike tam v Cleveland in Bridgeport, Ohio, smo nazaj grede šle v Chicago dol pa na drugi vlak v Joliet. Smo se ustavile v Jolietu pri prijazni Puelevi družini za en teden, z namenom da bomo šle v Lemont. In tako je tudi bilo. Je bila ravno skupina iz Clevelanda in okolice prišla na božjo pot. Je bilo zares nekaj ganljivega, kar se ne da popisati in se ne da pozabiti. In tisti križev pot v tisti dolinici častitih sester je tako lepo narejen, da mora človeka ganiti, ko hodi od postaje do postaje. O, kako je blaženi mir tam, ve samo tisti, ki je že hodil tam!

Ko smo me s hčerko bile tam, pa pravi, "Mama, tamle sem videla Mr. in Mrs. Kukar, če sem prav videla." Seveda je bilo med sv. mašo in, ko je bilo vse opravljeno, smo se pa kar znašli vsi skupaj. Je bilo nas šest iz Pueble. Tako smo bili veseli eden drugemu, ki nismo nič vedeli eden za drugega. Pa kar znašli smo se tam na tistem, bi človek lahko rekel, svetem kraju.

Smo bili iz Pueble Mr. in Mrs. Kukar, Mrs. Fier, Mr. Mišmaš in me dve s hčerko. Smo zares imeli dosti zabave in slike smo jemali vse od povsod, da imamo za spomin. Tudi sem se s svojimi rojaki pozdravila, od kar smo šli v Ameriko. Saj jih že precej krije tistih črna zemlja.

Drage sestre in matere, zdaj vam pa polagam na srce neko misel. **Kaj ko bi se tudi me enkrat zavzele od tukaj iz daljne Colorado in pripravile eno tako BOŽJO POT V LEMONT?**

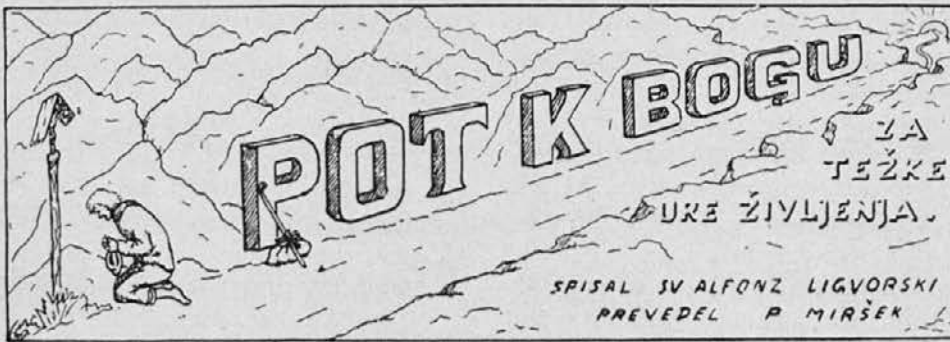
Ne samo naše društvo, tudi še kateri, ki niso v društvu, bi lahko šli z nami. Vem, da bi šel marsikateri, pa nima sam korajže. Saj je naše društvo precej veliko in tudi taci, ki žele tja iti. Jaz sama dobro vem, da ne bo žal nobenemu.

Opomnim vas zadosti zgodaj, da drugo leto — če ga dočakamo — bomo za 4. jul. me prišle iz Pueble k Mariji.

Še možje gredo priporočat svoje družine Mariji. Me matere imamo še veliko več, ko imamo odrasle družine in razkropljene po svetu. Čeravno je to dolga pot in vožnja, saj je tam večno zasluženje.

Katere boste tele vrstice brale, dobro premislite in še drugim povejte, pa se oglašite, kaj katera misli o tem. Po pozdravljenosti ostanite.

Mrs. Frances Volk
1120 Bohmen Avenue
Pueblo, Colorado

24. Vrednost časa

1. Čas je zaklad neprecenljive vrednosti. Vsak njegov trenutek si lahko pomnožimo milost in pridobimo večno slavo. V peklu trpinči duše misel in grenka zavest, da ni več časa zanje, da bi se rešile s pokoro iz večne nesreče. Kaj bi dale samo za eno uro časa, da bi se z resničnim kesanjem rešile pogubljenja! V nebesih ni nobene žalosti. Če bi pa blaženi mogli biti žalostni, bi se žalostili, da so v življenju izgubili toliko časa, v katerem bi si bili lahko pridobili še večjo slavo in ker tam čas ni več njihov.

Molitev

Zahvalim se Ti, o Bog, da mi daješ čas za obžalovanje svojih grehov in da popravim svoja žaljenja, ki sem jih zagrešil proti Tebi.

2. Nič ni tako dragocenega kot je čas. In vendar, kako je to, da ničesar tako malo ne cenimo kakor ravno čas? Ljudje potratijo cele ure v praznem govorjenju ali sede pri oknu ali pred hišo in gledajo, kdo in kaj gre mimo. Pa jih vprašaj, kaj delajo? Rekli bodo, da si kratijo čas. O čas, sedaj tako malo cenjen, ti boš cenjen nad vse druge stvari prav od teh ljudi takrat, ko jih bo smrt presenetila. Česa ne bodo priprav-

ljeni dati za eno uro tako zapravljenega časa? Toda zanje ne bo več časa ostalo. Vsakemu izmed njih se bo reklo: "Odpotuj, krščanska duša! Odhiti, ker zate ni več časa!" Kako bodo takrat klicali in jadikovali: "Oh, zapravil sem celo življenje. V tolikih letih bi bil lahko postal svetnik, pa kako sem daleč od tega! In kako naj postanem sedaj, ko zame ni več časa?" Pa kaj jim bo vse to jadikovanje pomagalo takrat, ko je človek na robu trenutka, od katerega bo zavisela cela večnost?

3. "Hodite, dokler imate luč (Jan. 12:35)!" Čas smrti je čas noči, ko se ničesar več ne bo videlo in ničesar več moglo delati. "Pride noč, v kateri nihče ne more delati (Jan. 9:4)." Zato nas sveti Duh opominja, da hodimo po potu Gospodovem, dokler imamo luč in dan pred seboj. Ako pomislimo, kako se hitro nam bliža čas, v katerem se bo zadeva našega večnega življenja odločila, ali bomo mogli pri tem še zapravljati čas? Ne odlašajmo, temveč takoj uredimo svoje račune, kajti ko bomo najmanj mislili, bo prišel Jezus Kristus, da bo nas sodil. "Ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov (Luk. 12:40)."

Molitev

Hitro, o moj Jezus, hitro mi zato odpusti! In jaz naj odlašam do tedaj, da bom pahnjen v večno ječo, kjer bom mo-

ral s pogubljenimi za vedno jokati? "Žetev je minila, poletja je konec in mi nismo rešeni (Jer. 8:20)." Ne, moj Gospod, ne bom se dalje ustavljal Tvojim vabilom. Kdo ve, če ni to preišljevanje, ki ga sedajle čitam, zadnje, ki ga bom videl? Obžalujem, da sem Te žalil, o moje najvišje Dobro. Tebi posvečujem vse ostale dni svojega življenja. Prosim Te, da mi daš sveto stanovitnost. Želim, da bi Te nikdar več ne žalil, temveč za vedno ljubil.

O Marija, pribežališče grešnikov, nate stavljam svoje zaupanje.

25. Strah umirajočega pred sodbo

1. Pomisli na strah v razumu umirajočega pred sodbo, ko se bo zavedel, da mora v kratkem stopiti pred Jezusa Kristusa kot svojega sodnika in mu dati račun od svojih del minulega življenja. Ko bo zanj prišel strašni trenutek prehoda iz tega sveta v drugega, iz časa v večnost, ali bo zanj kaj bolj strašnega kot pogled na grehe? Sv. Marija Magdalena paciška je v boleznih mislila na sodbo božjo in trepetala. Njen spovednik ji je govoril, naj se ne boji. "Oh oče," mu je odgovarjala, "strašno je priti pred Jezusa Kristusa kot sodnika!" Tako je čutila sveta devica, ki je bila svetnica od svoje mladosti. Kaj bo torej rekel on, ki je pogosto zaslužil pekel?

2. Opat Agato je delal veliko let pokoro, pa je trepetal in dejal, "Kaj bo z menoj, ko bom sojen?" In kako bi ne trepetal oni, ki je žalil Boga z mnogimi smrtnimi grehi, pa ni zanje naredil nobene pokore? Pogled na svoje zločine, misel na strogost božje sodbe, ki se bo izrekla nad njim, koliko ploho gorja in zmedenosti bo to povzročalo v njem ob smrti? Poskrbimo sedaj in se vrzimo Jezusu pred noge in si zagotovimo od-

puščanje pred prihodom dneva našega obračuna.

Molitev

O moj Jezus in moj Zveličar, ki boš nekega dne moj sodnik, usmili se me pred prihodom dneva pravice. Glej me pred Tvojimi nogami nezvestneža, ki Ti je tolikokrat obetal, da Ti bo zvest, pa se je prav tolikokrat obračal zopet od Tebe. Ne, moj Bog, Ti nisi zaslužil takega postopanja, kakoršnega si dobival do sedaj od mene. Odpusti mi, Gospod, ker sedaj resno želim spremeniti in popboljšati svoje življenje. Žal mi je, moje najvišje Dobro, da sem Te preziral. Usmili se me!

3. Takrat se bo odločala zadeva mojega večnega zveličanja. Od te ločitve bo odvisno, ali bom zveličan ali pogubljen za vedno, ali bom za vedno srečen ali nesrečen. Vsakdo to ve in pravi: "Da, tako je." Toda, ako je tako, zakaj ne pustimo vse drugo in skrbimo samo za svoje posvečenje in si tako zagotovimo svoje večno zveličanje?

Molitev

Moj Bog, zahvalim se Ti za razsvetljenje, ki si mi ga dal. Spomni se, o Jezus, da si za moje zveličanje umrl. Daj mi, da Te bom našel potolaženega; ko Te bom prvič zagledal. Če sem do sedaj preziral Tvojo milost, jo sedaj višje cenim kot vse drugo dobro. Ljubim Te, o večna Dobrota. In ker Te ljubim, obžalujem, da sem Te žalil. Do sedaj sem Te pozabljal. Toda od sedaj dalje hočem in iščem samo Tebe. Daj mi, da Te bom našel, o Bog moje duše.

O Marija, moja Mati, priporoči me svojemu Sinu Jezusu!

26. Ogenj v peklu

1. Gotovo je, da je pekel ognjeno

brezno, v katerem bodo duše hudobnih vekomaj mučene. Že v tem življenju je bolečina opekline najhujša in najmučnejša. Ogenj pekla pa ima še to lastnost, da povzroča še strašnejše muke, ker je ustvarjen od Boga, da bo sredstvo božje jeze za uporna bitja. "Proč izpred mene v večni ogenj!" bo obsodba pogubljenih. Ker se pa v tej obsodbi pogubljenih ogenj posebej imenuje, moramo sklepati, da je ogenj tam največja muka med vsemi drugimi, s katerimi bodo počutki hudobnih mučeni.

Molitev

O moj Bog, koliko let bi že moral goreti v tem ognju, kakor sem si zaslužil. Pa Ti si čakal name, da bi raje gorel, ne s strašnim peklenkim ognjem, temveč s svetimi plameni Tvoje ljubezni. Zato Te ljubim, moje najvišje Dobro, in Te želim ljubiti za vedno.

2. Svetni ogenj žge samo na zunaj in ne predre v notranjost. Ogenj v peklju pa predre prav v notranjost svoje žrtve. "Gospod jih bo v svoji jezi prestrašil in ogenj jih bo požrl (Ps. 20:10)." Vsak se bo spremenil kakor v ognjeno peč. Tako bo gorelo srce v prsih, drobje v životu, možgani v glavi, celo mozeg v kosteh. Grešniki, kaj občutite pri tej misli na tak ogenj? Sedaj ne prenesiš iskre, ki po nesreči pade s sveče, niti sobe prevroče, niti žarkov sonca na tvojo glavo, kako boš prenašal za vedno vtopljen v morje ognja? Tam boš vekomaj umiral in vendar nikdar, nikdar ne umrl.

Molitev

O moj ljubi Zveličar, ne dovoli, da bi Kri, ki si jo prelil iz ljubezni do mene,

bila zame zastonj prelita! Daj mi kesanje nad svojimi grehi. Daj mi svojo sveto ljubezen.

3. "Kdo izmed vas bo mogel prebivati s požrešnim ognjem (Iza. 33:14)?" vprašuje prerok. Kakor požira divja zver svoj plen, tako bo peklenki ogenj neprestano požiral nesrečno dušo, pa je ne bo nikdar umoril. Zato vzklika sv. Peter Damijan, "Kar naprej, grešnik! Kar naprej, nečistnik! Le dajaj svoje meso poželjenju. Prišel bo dan, ko bo tvoja nečistost zate kakor goreča smola v tvojem drobovju. Dajala bo goriva ognju, ki te bo povžival v peklju vso večnost."

Molitev

O moj Bog, ki sem Te zaničeval in Te izgubil, odpusti mi. Ne daj, da bi Te še kedaj izgubil. Nad vse mi je hudo, da sem Te žalil. Sprejmi me v svoje prijateljstvo, kajti sedaj Ti resno obljubim, da Te bom ljubil in ljubil nikogar razven Tebe.

Presveta Mati, s svojo prošnjo me reši trpljenja v peklju.

SALOMONOVİ PREGOVORI

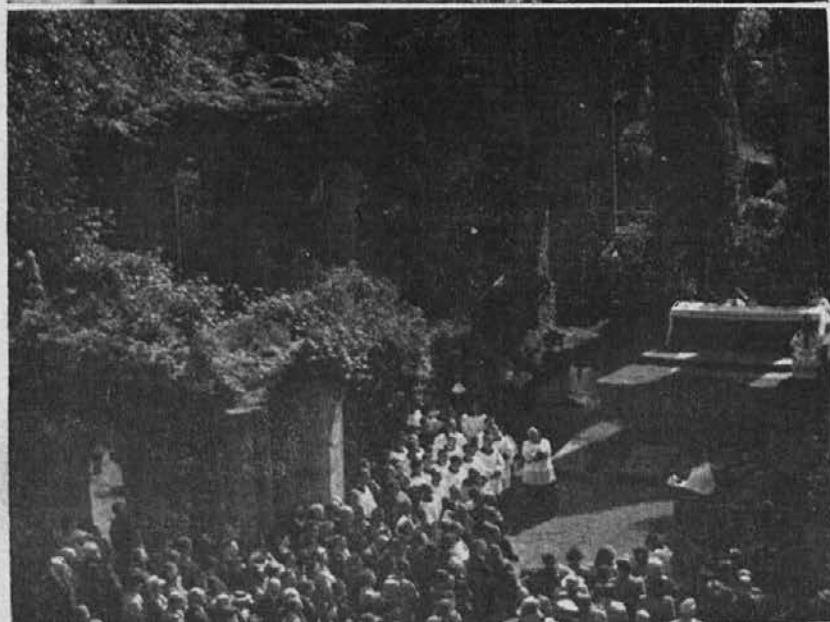
Blagor človeku, ki najde modrost, in ki ima obilno umnosti; boljše je pridobiti si jo, kakor kupiti srebra, in njeni sadovi so boljši kakor najdražje in najčistejše zlato; dragocenejša je kakor vse bogastvo in nič, česar si želiš, se ne da primerjati z njo.

Drevo življenja je modrost tem, ki jo sprejmejo, in kdor jo drži, ta je srečen.

Gospod je z modrostjo utemeljil zemljo in utrdil nebo z umnostjo. Po njegovi modrosti so nastale vode in oblaki se zgostijo v dež.

DEZ PADA. — Glejte, kako se otroci veselijo, ko jih sestre z vodo škropijo. Slika je bila vzeta v New Yorku v St. Ignatius Loyola Day Nursery, ki je zavod za majhne otroke, ki jih sestre dominikanske vzgajajo. Ob vročih dnevih sestre otroke škropijo, tako da jim je v veliko veselje, kakor je razvidno iz slike.

SV. MAŠA V STARI OPATIJI.—

Pred kratkim je bila sv. maša prvič v tristo letih darovana v neki stari razdrti opatiji na Angleškem. Pri tej sv. maši so bili navzoči cistercijanski menihi in sv. mašo je daroval škof dotične pokrajine.

OTROCI POČASTIJO KARDINALA. — Otroci iz mesta Lackwanna, N. Y., so ogrskemu kardinalu Mindszenty podarili lep šopek cvetlic pri velikem Marijinem kongresu, ki se je junija meseca vršil v Ottawa, Canada.

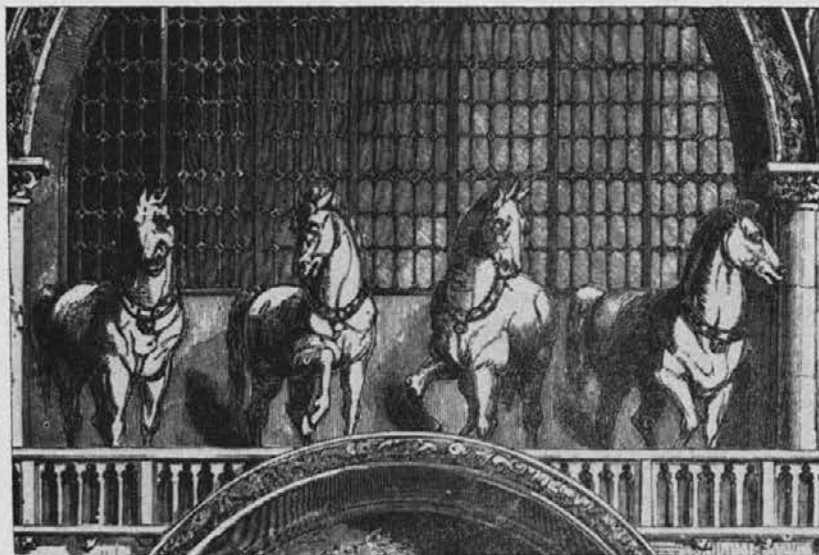
KRATKE POSTAVE JE. —

Pri St. Francis Mission, South Dakota, deluje jezuitski redovni brat Bro. Hinderdorfer, s. j., ki j baje najmanjši redovni brat v Združenih državah.

KONJI KRASIJO CERKEV. —

Človek navadno vidi podobe Kristusa in Marije in raznih svetnikov in svetnic božji po katoliških cerkvah. Torej se moramo čuditi, da so odzunaj na ospredju cerkve sv. Marka v Benetkah štirje bronasti konji, ki jih na sliki vidite. Ali so to magari oni konji, ki jih omenja sv. Janez evangelist v svojem skrivnem razodetju?

TAKO SE POTUJE NA KITAJSKEM. — V mnogih misijonskih pokrajinah morajo misijonarji rabiti le bicikle ali motocikle na svojih potovanjih od ene misijonske postojanke do druge. Na sliki se vidi duhovnik-misijonar in njegov pomočnik, ko porivata svoja bicikla po slabi poti.

LURŠKA VOTLINA. — Slika kaže lurško groto pri neki cerkvi na Bronxu v New Yorku. To groto obišče na tisoče ljudi in se pri njej večkrat vrši božja služba.

VOLNO PREDE TA ŽENSKA. — Po nekaterih kanadskih pokrajinah so se ženske zopet začele učiti presti, ker vidijo, da lahko zelo dobro blago izpredejo in tudi prav poceni.

Pogani Marijo častijo. —

Na Japonskem imajo misijonarji božje besede v svoji cerkvi velik Marijin kip, ki je ves iz dragocenih kamnov narejen. To Marjino podobo častijo, ne samo katoliški Japonci, ki jih je primeroma malo na Japonskem, marveč tudi pogani, ki se pred to podobo prav do tléh z glavo klanjajo. To seveda ni ravno znamenje, da verujejo v Marijino božje materinstvo, vendar je dobro znamenje.

Budisti pa, ki molijo malika Buddha, se zjutraj, opoldne in zvečer obrnejo proti cerkvi, v kateri je omenjen Marijin kip, ko zazvoni za angelovo češčenje.

Japonski katoliški otroci že več let molijo za spreobrnjenje japonskega naroda. V ta namen zmolijo eno češčenamarijo po božji službi vsako jutro.

Spreobrnjenje na smrtni postelji. — Pridigarji in duhovni pisatelji večkrat povdarjajo, da grešniki ne smejo do zadnje ure življenja odlašati s pokoro, ker je nevarnost pogubljenja prevelika v takem slučaju. Smrt pogostokrat nenadoma pride in vjame človeka v greh in grešniki ostanejo trdovratni celo na smrtni postelji.

Vendar se tu pa tam pripeti, da se grešnik res spreobrne ob zadnji uri.

Neki zdravnik je dolgo let deloval v katoliški bolnišnici, a nikdar ni pokazal, da ima kaj vere v Boga. Ravno hudoben pa tudi ni bil. Nekega dne je hudo zbolel. Noben zdravnik ga ni mogel

P. Martin, o.f.m.

smrti rešiti.

Sestre - bolničarke so ga prav dobro poznale in so ga spoštovale, ker je vedno skazoval krščansko prijaznost in dobrotljivost do vseh bolnikov. Ker je pa zdaj ležal na smrtni postelji, je k njemu prišla mati predstojnica in ga takole nagovorila: "Gospod, nikdar Vas nismo spoznali za vernega moža. Vendar se mi zdi, da morate imeti nekaj vere v sebi, ker ste bili zmerom tako dobri do vseh in ste pošteno živeli. Mi ni Vam treba povedati, da ste blizu smrti. Večnost je brez konca. Ali bi kaj zamerili, če tukaj vpricho Vas naglas molim nekatere molitve?"

Zdravnik je rad privolil.

Predstojnica je začela z očenašem. Silno se je začudila, ko je slišala zdravnika moliti z njo. In še bolj se je čudila, ko je on še zdravamarijo, apostolsko veroizpoved in kesanje z njo zmolil.

"Vi ste bili katoličan! Samo katoličan bi znal te molitve," je zaklicala redovnica. Zdravnik je priznal, da je to res, in nato je povedal

vso svojo življenjsko povest.

Ko je bil 16 let star, mu je mati umrla in bila pokopana na mrzel, deževen dan. Grob je bil na polovico napolnjen z mrzlo, ledeno vodo. Po končanih obredih za pokojne so krsto kar v vodo spustili. Duhovnik je bil zraven. Ves prizor je šestnajstletnega fanta zlo pretreselo, kar gabilo se mu je. Kako bi mogel duhovnik kaj tacega dopustiti? Torej njegova srd se je na duhovnika obrnila in hudo mu je zameril. Pomislil ni, da groba niso mogli ob tistem času vode sprazniti. Odslej ni več v cerkev hodil.

Zdaj, ko je bil že pri smrtnih vratih, je priznal, da oni dogodek ni bil zadosten vzrok, da bi Cerkev zapustil. Prejel je poslednje zakramente prav skesano in pobožno. Boga je hvalil in vse osebe v bolnišnici, ki so skozi leta toliko dobrega zanj storile.

Noben grešnik pa si naj ne upa, da bo enako srečen, ako odlaša s pokoro do smrtnih ure.

Za popotnike v aeroplanih.

— Neki kartuzijanski menih je nedavno predstavil idejo, ki bi omogočila zveličanje marsikatere duše, ki bi se našla v smrtni nevarnosti radi preteče aeroplan-ske nezgode. Ta menih suggestira, da se naj zadaj vsakega sedeža na aeroplanih napišejo besede kesanja za grehe, tako da bi lahko človek izmolil ali prebral te besede, ko je nevarnost, da bo aeroplan treščil v zemljo. Ta

ideja mu je v glavo prišla ob misli na veliko število aeroplanskih nezgod, pri katerih je toliko ljudi zgubilo življenje v preteklih mesecih.

Čudežno ozdravljenje po Mariji. — Iz Španije prihaja poročilo, da se je po Mariji fatimski nenadoma ozdravilo neko osemnajstletno špansko dekle. Kip Marije fatimske so nosili iz Fatime, kjer se je Marija trem portugalskim otrokom prikazala, v Rim, da ga podarijo sv. očetu papežu. Na poti v Rim so se ustavili v španskem mestu Valladolid, kjer se je darovala sv. maša pred čudodelnim Marijinim kipom. Pri tej sv. maši je bila s svojo materjo prisotna mladenka, ki je bila gluhonema in obenem tudi paralizirana več kot eno leto radi neke bolezni na hrbtenici. Torej se je težko okoli premikala.

Po sv. maši ji je mati pomagala do oltarja, kjer si je lahko bliže ogledala čudodelni kip Matere božje. Pred kipom stoječe je dekle nenadoma izdihnila besede, "Sveta deviška Mati!" Kar naenkrat je lahko govorila in slišala, dasi ne prav čisto in razumljivo. Lažje se je tudi okoli premikala.

Potomka odpadnika Lutera. — V državi South Carolina živi ženska po imenu Mrs. Nina Pfister, ki je potomka odpadnika Martina Lutera, ki je bil začetnik protestantizma. Dolgo let je živela kot goreča protestan-

tinja in je na vso moč sovražila katoliško Cerkev.

Zdaj pa je že več let goreča katoličanka. Pravi, da je veliko let v protestantstvu iskala dušni mir, a našla ga ni.

Prvi stisk s katoliško Cerkvijo je imela, ko se je hotela njena hči s katoliškim fantom omožiti. Obenem je tudi dovoilla, da je smela katoliška nuna vzgojiti njenege sina, ki je bil nekak problem zanjo in ga ni mogla sama kontrolirati. Zdaj so se začela razna vprašanja rojiti po njeni glavi: Zakaj protestanti tako sovražijo katoličane? Zakaj se jih hočejo ogibati? In tako dalje.

Sklenila je, da bo brala kolikor mogoče katoliških knjig, da bo izvedela, kaj prav za prav je katoliška Cerkev. V osemnajstih mesecih je prebrala 50 knjig, ki so razlagale katoliške nauke in katoliško življenje. Ob istem času je tudi opazovala katoličane, kako se namreč resno in pobožno udeležujejo sv. maše. Večkrat je ob sobotah zvečer tiho vstopila v katoliško cerkev, da opazuje ljudi ob času spovedovanja. Vse je mogočen in neizbrisljiv vtis napravilo nanjo. Začela je tudi sodelovati s katoliškimi redovnicami po farnih šolah in je občudovala način, po katerem so te božje izvoljenke otroke vzgajale in učile in nad njimi nadzorovale.

Vse to je kazalo pot v le eno smer — v katoliško Cerkev.

General MacArthur prerokuje. — Nedavno je general MacArthur izrazil mnenje, da bodo čez deset let Japonci postali krščanski narod. Če se ne bo večina Japoncev dobesedno spreobrnila h krščanstvu, bo vsaj po krščansko mislila in živela. Vzrok tega bo dejstvo, da Amerikanci in drugi širijo krščanstvo in demokracijo po Japonskem. To dvoje bo pripeljalo Japonsko do tega, da bo postalo luč celega Vzhoda in bo mogočen narod po svojem krščanstvu in demokraciji.

Zapečatená skrivnost. —

Pred kratkim so prišli na dan malo znani podatki o Marijinih prikaznih pri Fatimi na Portugalskem. Onim trem otrokom, ki se jim je Marija šestkrat ali sedemkrat prikazala, se je najprej prikazal angel (ali angelji), ki je otroke tako rekoč pripravil za Marijine prikazni. Ta angel je sebi dal ime "Angel miru".

Splošno so znane Marijine besede otrokom, kajti popisane so bile že večkrat v knjigah in verskih listih. Saj ste brali zgodbo "Fatima in njen blagoslov" v tem listu. Vendar je Marija otrokom povedala nekaj, kar še ni bilo nikdar svetu razodeto in tudi ne bo do leta 1960. Marija je naročila starejšemu otroku, naj vse te tajne stvari napiše in jih zapečati v koverto, ki jo naj potem izroči škofu. Škof še ni odprl te koverte in tudi ne sme do leta 1960.

PETO POGlavJE

(Nadaljevanje)

NEKAJ dni po tem razgovoru so obesili majhen zvon v stolp, ki ga je bil Joseph Dufault sam lastnoročno postavil. Tega dela ni zaupal nikomur. Zvon so vlili v Detroitu, kakor jim je bil naročil Father Baraga, Ramsey Crooks je poskrbel za prevoz do La Pointa. Bilo je res neverjetno: Deveti dan po misijonarjevem prihodu je stala nova cerkva s stolpom vred v tej divji samoti!

“Hm, tak tako!”

Več si ni vedel reči dr. Borup, ko je stal od daleč in si ogledoval novo cerkev. Vse drugo si je povedal v mislih. Bilo je to:

“Prav nič ni treba, da bi se kdo temu misijonarju za patrona ponujal! Ti lju-

S Krížem in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

Episal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, O.F.M.

dje so napravili zanj v devetih dneh več dela, kot ga morem jaz iztisniti iz njih v devetih mesecih! Zdaj mu lahko namignem, naj jih pošlje ribarit, ko je cerkev pod streho. Seveda moram previdno postavljati vsako besedo. Vsiljiv ne smem biti. Kar takoj ga stopim pogledat. Ali kje ga bom našel? Saj sem pozabil vprašati, kje se je nastanil.”

Po daljšem iskanju ga je našel. Stanoval je v napol razpadli indijanski koči skoraj zunaj vasi. Ravno si je kuhal krompir in ribo pod milim nebom pred kočo. Po indijanski šegi. Nič mu ni bilo mar, če preko poletja nima primerne stanovanja. Je pa imel novo cerkev! Kaj hoče več! Pa je kljub temu tisto jesen nato tudi hiša zrasla iz tal tako hitro kot cerkev poleti. Najprostornejša soba v novem poslopju je bila odločena za šolo. V njej naj bi se zbirali

otroci k pouku, kadar bo misijonar količkaj utegnil.

Cerkev je stala na mestu, ki so mu stari naseljenci od nekdanj rekli "Middlefort". Saj je bil La Pointe stara naselbina. "The Northwest Company" je imela tu gori svojo "trdnjavo" davno preden jo je izpodrinila "The American Fur Company". Vsi sledovi nekdanjega "Middleforta" so izginili že pred Baragovim časom. Tekom let je tisti prostor zopet zarasel gozd, da bi dobil nazaj kose sveta, ki mu jih je bila za nekaj časa ukradla človeška roka. Tako je bila nova cerkev primerno oddaljena od novega "Forta". Tako si je Father Baraga zmerom želel.

Naneslo je, da je imela biti cerkva blagoslovljena na god svetega Jožefa Kalasankcija. Zato je dobila ime: Sv. Jožefa cerkev. Za ves La Pointe je bil praznik ta dan. Tenak, srebrnočist glas novega zvona je plaval nad molkom divjine. Velika novost za te kraje, pa zvon si ni delal pomislekov. Ničesar se mu ni bilo treba bati. Saj se je na njegovo vabilo že snovala procesija vernih ljudi ob "trdnjavi" in se namenjala v cerkev. Družina Kanadčanov so si bile nadele najlepše obleke, ki so jih zmogle, in so se zbirale v prvih vrstah. Vsaka družina zase pod vodstvom družinske glave. Možje so stopali posebno ponosno. Ali niso vsi pomagali pri delu za cerkev? Ali ne vodijo zdaj svojih otrok v ta sad svojega truda, da bi v novi hiši božji zopet zaživel po veri davnih očetov?

Tudi Indijanci, kolikor jih je bilo na otoku, niso le od daleč gledali. Dvignil jih je srebrni glas zvona in veselje Kanadčanov je tudi vanje dihnilo praznik. Vse je drlo v cerkev. Toda le malo jih je našlo prostor v njej. Večina je mora-

la ostati zunaj in je skozi odprta vrata skušala ujeti prizor ob oltarju. Tudi nizki, vendar razločni glas misijonarjev je prihajal do njih, ko je pridigal ljudstvu.

Ko je minila slovesnost v cerkvi, je Father Baraga vse poslal ven. Naj počakajo pred cerkvijo, jim je naročal. Tudi sam je stopil ven in spred cerkve naslovil na Indijance poseben nagovor. Govoril je v čipevanskem jeziku, zakaj vsi poslušalci pred cerkvijo so ga razumeli. Skušal je biti kar najbolj preprost. Pravil jim je, kako je živel med Indijanci niže dolí ob velikih jezerih. Naučil se je njihovega jezika, da bi jim mogel pomagati. Tudi nadalje želi ostati med Indijanci in jih voditi k Bogu. Poslušali so ga kakor zamaknjeni. Ko je končal, so ga pustili samega in so brez besede odšli svojo pot.

* * *

Father Baraga si je napravil popoln pregled položaja v La Pointu. Zapisal si je, da sta v naselbini dve družini s čisto belo krvjo, 65 drugih družin je imelo mešano kri. Očetje teh družin so bili po večini uslužbenci ameriške kompanije. Vsak vsaj do neke mere. Njihove življenjske razmere so bile skromne dovolj, vendar precej boljše od Indijancev. Stanovali so v majhnih, pa komodnih lesenih hišicah. Pri trgovskem podjetju kompanije je bilo dosti različnih služb. Kolikor važnejšo službo je kdo imel, toliko bolje je stal gospodarsko, pa tudi družabno. Bili so uradniki, ki so bili zmerom na delu v "trdnjavi". Bili so drugi, ki so potovali v zadevah kompanije v oddaljene kraje. Tretji so bili zaposleni pri kompanijskem ribarstvu. Vrhu tega je bilo nekaj rokodelcev.

Po večini so bili to prijazni, dobro-

voljni in radodarni ljudje. O svoji bodočnosti niso premišljevali. Ob raznih majhnih uspehah so se radi trkali na prsi in si obetali v kratkem boljše stališče. V cerkev so dosti rado hodili, bili so pa taki med njimi, ki so se včasih močno razgrela za vse božje reči, potem pa prav tako naglo vse vrgli od sebe. Father Baraga je imel s temi posebno potrpljenje, od časa do časa jih je pa tudi resno prijel. Nikoli pa ni pozabil, da ni prišel k Gornjemu jezeru radi teh duš.

Že poleti in skozi vso jesen je pridno obiskoval Indijance v njihovih kočah. V dno srca mu je seglo njihovo veliko uboštvo, ki ga je vsepovsod videl. Sami si niso mogli popolnoma nič pomagati. Vedel je tudi, da bo le nekaj stotin teh ljudi ostalo v La Pointu čez zimo. Lovska navada jih bo potegnila iz koč globoko v notranjost dežele, kakor jim bodo kazale pot mnoge velike reke. La Pointe bo skoraj prazen pozimi.

Skušnja iz prejšnjih misijonskih po-

ZANIMIVE PRIDIGE

Znano je, da se katoliški francoski pridigarji bavijo v svojih govorih s perečimi dnevnimi vprašanji.

P. Michel Riquet je preživel nemško koncentracijsko taborišče. V Parizu je govoril na velikem trgu pred 150.000 poslušalci o problemu: "Mi pridigamo o Kristusu Križanem, ki je pohujšanje za vse Parižane modernega časa." V katedrali Notre Dame je imel postne pridige o tehle vprašanih: "Kljub vsemu ljubezen — Obnova v ljubezni — Močnejša kot sovražstvo — Francija, ščit ljubezni." Izdal je tudi knjigo o teh problemih in jo zaključil z besedami: "Naš največji nasprotnik je sovražstvo."

Dr. J. Česnik

stojank mu je pravila, da se najbolj prime misijonarjeva beseda starih mož, žensk in otrok. Odrasla mladina in mlajši moški so radi veliki bahači, brez olike in prepirljivi.

Buffalova koliba je bila med vsemi največja, saj je bil Buffalo njihov glavar. Košatih drevesc so bili nasekali za njegovo kolibo, jih potaknili v zemljo in jim vrhove povezali skupaj. Po golem vejevju so obesili lubja od cedri podobnih dreves, od vrha do tal, za stene in streho. Koliba je bila končana. Taka so bila indijanska stanovanja.

Father Baraga je stopil na obisk k poglavarju. Ob vhodu je spoštljivo obstal. Videl je Buffala, kako je mirno sedel na plahti sredi kolibe. Bil je mož krepke postave, dozorel po letih in se je dostojanstveno nosil.

"Bu-zu" je pozdravil Baraga in je še čakal pri vhodu.

"Bu-zu" je odvrnil glavar in misijonarju namignil, naj vstopi. Ni se premaknil na sedežu, ženski je dal znamenje, naj prinese plahto za gosta.

Baraga se je dobro zavedal, da mora zdaj priti neizogibno kajene. Če si hotel z Indiancem spregovoriti resno besedo, si moral poprej po predpisih potegniti nekaj dimov iz pipe. Izjem ni poznal ta starodavni predpis. Buffalo ni zinil besede, dokler ni bila nabasana pipa in slovesno prižgana. Tedaj je sam dvakrat, trikrat potegnil in podal pipo dragemu gostu, ki je sedel na plahti pred njim. Misijonar je vzel pipo, potegnil in puhnil predpisani dim. Brž jo je vrnil glavarju. Prijateljstvo je bilo s tem podpisano, zapečateno, večno.

Buffalo je spregovoril v čipevanskem jeziku:

"Veliko besed je bilo rečenih o Velikem Belem Očetu doli v Washingtonu,

kako hrepeni po naših ozemljih. Pogosto smo čuli, da se nam bo seliti v dežele, kjer sonce zahaja. Ampak to bi se reklo, da bi nas izročili našim naravnim sovražnikom, ki so Indijanci iz Sioux rodu. Kakšne vere se drže naši beli bratje, ko take reči z nami počno? Odkod je ta vera, ki uči krasti nam zemljo in nas tlačiti v bedo?"

Buffalo je zaprl usta in gledal Baragi naravnost v oko, mirno in mrzlo, kakor da se je v kamen spremenil.

"Brat moj," je odvrnil misijonar, "poznam to zadevo, ki si pravkar govoril o njej. Ta reč mi prebada srce. Prejšnjo zimo sem živel ob Veliki Reki, tam doli na jugu. Indijanski agent je bil strašno hud name. Indijance so selili proti zahajajočemu soncu, pa niso marali iti. Pomagal sem, kar sem le mogel. Ampak počasi, brat moj! Kadar smo v gozdu, je treba, da dobro pogledamo, preden razloči pravo stvar naše oko. Zgodí se nam, da mislimo: tu je nekaj pred nami, kar bo padlo po nas. Potem pogledamo bolje, stojimo mirno kot kip, pa se nam kmalu pokaže, da je bila pomota. Dostikrat sem videl pred sabo drevesni štor, pa sem sprva mislil, da gledam medveda. Glej, ti si me vprašal: Kakšna vera je to? Vera, ki vara? Jaz odgovarjam: To sploh ni vera! Kakor je treba tam v gozdu, tako tudi tu v svoji kolibi mirno posedi in natančno poglej, kaj misliš, da vidiš. Dobro, dobro poglej, da se ne zmotiš! Ni vera tisto, kar ljudi napravlja hudobne. Tvojih belih bratov je veliko število na svetu in jim zmanjkuje prostora. V resnici že težko žive. Ampak res je pa tudi — žal mi je, da moram to reči — nekateri so strašno požrti."

Buffalo je pogrkovaje zakrutil:

"Videl sem Indijanca, kako je basal

vase jed samo zato, ker je ležala pred njim. Bil je strahovit požeruh. Od požrtije je zbolel. Tako naši beli bratje žro našo zemljo."

"Resnico si zinil, moj brat! Veliko let si si nabral in ž njimi skušenj v pre mnogih zimah. Vendar povej mi, če lahko zmerom krotiš svoje mladce, kadar počenjajo sto neumnih reči? Od nekdanj je bilo tako. Veliko gorja je na svetu in dosti je vsega narobe, ker pameti manjka. Je pa še neki drug svet, kjer vladata sreča in mir. Možje kot si ti, ki ste si nabrali zvrhano mero modrosti, se morate zavzeti, da pride nekaj tiste sreče in miru na svet, kjer moramo vsi nekaj časa živeti. Če ljubimo Boga iz vsega srca, iz vse svoje duše in iz vse svoje misli, bomo večno srečo dosegli."

Buffalo je mirno poslušal, Baraga vneto nadaljeval:

"Le poglej, dragi mi brat! V deželi, ki je zelo daleč od tu, tam za širokim morjem, sem nekdanj živel v hiši, ki je bila tako velika, kot če bi vse hiše v La Pointu skupaj postavil. Sveta je bilo okoli, kakor daleč je neslo oko. Vse je bilo moja lastnina. Pa sem si rekel: Ne

MOLITEV

O. Bog, ki si sonce,
o Bog, ki si luč,
o Bog, ki si ogenj,
daj narodu ključ
od skritih zakladov,
do srečnejših zvezd,
obvaruj ga besov,
prižgi blagovest
mu cvetne nedelje,
velike noči,
ublaži mu rane
teh žalostnih dni.

Mirko Kunčič

maram! Zahotelo se mi je boljših reči. Vse sem dal drugim. Če bi bil zase obdržal, bi potem želel več in več zemlje. To bi me nesrečnega naredilo. O, vedi, moj brat, to ni velika nesreča, če nisi bogat. Nesrečni so tisti, ki so lakomni in se jim več in več hoče. Ni lahko videti, da je to res, kakor če ti megla zakriva obalo. To ti pa rečem, če bi imel ves svet okoli teh jezer, bi ne bil tako srečen, kakor verujem, da bom, ko bom najbolj siromašne tvojega rodu Boga ljubiti učil."

Father Baraga je govoril te besede naravnost Buffalu na uho s pridržano besedo. Potem je molče gledal v bronasti in čudno neobčutljiv obraz pred seboj.

Buffalo je dolgo sedel brez besede in duhovnik ni več spregovoril. Končno je Indijanec vzdihnil in grknil:

"Ne vem, kaj bi rekel. Bom vse natančno premislil. To vem, da je malo sreče s človekom, če nima kaj v usta dejati. Zdi se mi pa, da nisi napačen človek, brat moj."

* * *

Baraga je odprl šolo v svojem novem poslopju. Učil je mladino čitanja in pisanja. Prihajali so jako neredno, pa nekaj jih je bilo, ki so vztrajali in pokazali prav dober napredek. Bili so napol, drugi po eno četrto Indijanci. Misi-jonar se je v prvi vrsti potrudil, da bi si pridobil zaupanje pri indijanski mladini.

Vsak dan mu je bil poln opravkov od jutra do večera. Veliko dela si je zmerom nalagal. V tistih časih je bilo, ko je začel s posebno vajo in se je držal vse nadaljnje življenje. Vstajal je vsako jutro ob štirih in porabil dve uri za molitev in mašo, preden se je šel odtešcat. Zraven šole, cerkvenih opravil,

krstov in spovedi, je zmerom našel časa za obiske po indijanskih kolibah. Vsak dan je nove spoznaval, in jim s toplo besedo govoril, kako potreben je krst, ki izgladi pot za duhovno človekovo rast.

Pa tudi Kanadčani so bolj in bolj zahajali v cerkev. Ko je prišla pozna jesen, je moral Father Baraga globoko v noč presedeti v spovednici. Moški so se odpravljali na dolgo in nevarno potovanje, pa so hoteli poprej urediti račune pri Bogu.

Neko jutro je misijonar zagledal v pristanu ladjo "John Jacob Astor". Povedali so mu, da bo to najbrž njena zadnja plovba to leto. Zato je tisti večer, ko je srečno opravil vse nujne posle in mu je zadnji obiskovalec voščil lahko noč, sedel k deski, ki mu je služila za pisalno mizo. Ob luči drobne sveče je pisal pismo sestri Amaliji:

"Moram Te malo pograjati, ker se preveč vdajaš skrbem, ki so dokaj nepotrebne. Preveč se zame bojiš, da me bo vzela mrzla zima, da me bodo izmzgali trudi, da sem lačen in žejen, da me bodo vse mogoče nevarnosti na potovanjih zasegle. O, draga sestra, verjemi, da so vse te skrbi nepotrebne! Vse tu krog mene je silno živahno, ravno te dni, trgovina gre svojo pot po suhem in po vodi. Poglej te trgovce, ni jim nevarnosti mar, samo da si zagotovijo nekaj dobička. Pa mislijo zgolj na svoje časno življenje. Pa naj se jaz bojim in trepečem, ko nimam nič drugega v mislih, kot zbirati neumrjoče duše za sveta nebesa?"

(Dalje prihodnjič)

Samo eno žalost poznam: da nisem svetnik. — **Leon Bloy**

Ob tej priliki, ko je katoliški shod že za nami, se hočemo mi lemontski franciskani prav iz srca zahvaliti vsem, ki so nam količkaj pomagali pred in med shodom in tako sodelovali, da je bil shod res velik uspeh. Brez pomoči vseh vas dobrih Slovencev od blizu in od daleč bi ne bili mogli sami vse urediti in izpeljati. Človeka kar gane misel na toliko blagodušnost in dobrosrčnost naših vrlih slovenskih ljudi, ki so tako radi nam podali roko v pomoč.

Torej vsem smo iz dna srca hvaležni, tudi onim, ki so od Boga izprosili lepega vremena, katerega smo zastonj pričakovali za en čas na

glavni dan shoda. Bog naj vsem po zaslugi povrne, ker sami nismo tega zmožni.

Zdaj pa naj pride nekako poročilo o shodu samem, ki je, kakor je vam znano, trajal približno tri dni, namreč od petka popoldne do nedelje poldne — 4. do 6. julija.

Posamezni romarji so začeli prihajati že v četrtek. Glavna skupina romarjev pa se je šele v petek popoldne pojavila tu na ameriških Brezjah. Ti so bili romarji iz Clevelanda, namreč člani Zveze društev najsv. Imena, ki so prišli v treh napolnjenih busih in tudi v avtomobilih. Takoj ob prihodu so se podali v našo samostansko kapelo, kjer so p. Alojziju prejeli poseben blagoslov, ki se podeli romarjem, ki pridejo na božjo pot. Obenem so se pred podobo Marije Pomagaj Bogu zahvalili za srečno vožnjo. Občudovali smo te pobožne romarje, ko smo slišali, da so med potjo molili rožni venec in nabožne pesmi prepevali.

Iz kapele so šli romarji dol v naš bejzment, kjer so dobili kosilo in si tako pokrepčali svoja utrujena telesa.

Ob primernem času po prihodu romarjev iz Clevelanda je imela Liga katoliških Slovencev v Americi svojo letno sejo kar na prostem tu za našim samostanom. Mnogi so se udeležili te seje. Po poročilih raznih odbornikov je na jasno prišlo veliko delo, ki ga vrši Liga za slovenske begunce po raznih deželah in celo za neka-

tere Slovence v stari domovini sami. Objavljeno je bilo po blagajniku, da je Liga že izposlala okoli \$45,000 na razne strani. S tem denarjem se je že veliko dobrega storilo za uboge in potrebne Slovence.

●
Ob devetih zvečer, ko je bila že tema, se je začela pomikati procesija od samostana proti groti. Šla je ta procesija po cesti mimo novega romarskega doma, ki ga očete leto zidajo, in okoli jezerca do grote. Med procesijo je vsak v roki držal gorečo svečo, kar je nudilo krasen in nepozaben prizor, posebno ko se je procesija okoli jezerca vila. Med procesijo so romarji molili rožni venec in nato so pred lurško Materjo božjo peli Marijine litanije in prelepe Marijine pesmi. Vsak, ki se je udeležil te pobožnosti, ima za spomin nekaj krasnega, kar ne morejo človeške besede popisati.

●
V soboto zjutraj so začeli romarji prihajati v večjih

številih po busih in avtomobilih od blizu in daleč — od Chicage, Jolietu, Waukeganu, Milwaukee-a, in od drugod.

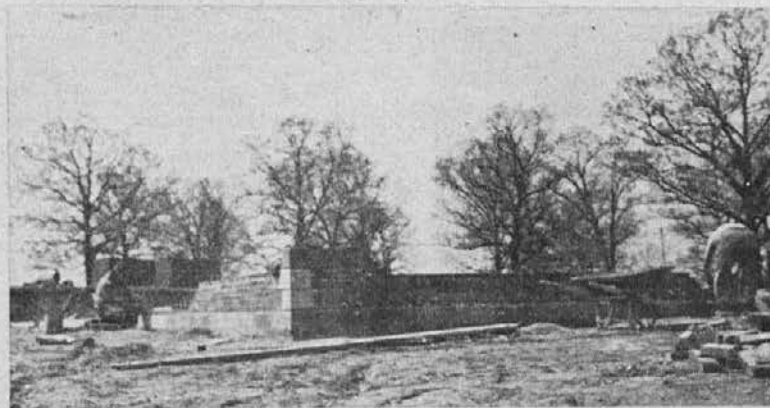
Začetka ni vreme nič dobrega obetalo. Na dež je kazalo in parkrat je zares začelo nekoliko kapljati. Zaradi tega je gotovo veliko število ljudi doma ostalo, a kljub temu je bila udeležba precej številna. Dokler je nam vreme nagajalo, smo bili v negotovosti, če bi bila slovesna maša v kapeli ali pri groti. V kapeli bi seveda nikakor ne bilo dovolj prostora za množico romarjev, torej smo z nekakim strahom kar sklenili, da bo vsa slovesnost pri groti, pa naj pride kar hoče. Ob začetku sv. maše je nas dež zadnjikrat malo podražil, potem pa je sonce prodrlo skozi oblake in do večera ni bilo nič dežja.

●
Prvotno je bilo oznanjeno, da bo kardinal Samuel A. Stritch prišel šele popoldne, a teden pred shodom je prišlo poročilo, da bo prisoten

že zjutraj pri slovesni sv. maši. Torej nekoliko po enajsti uri se je njegova eminenca pripeljal iz Chicage in takoj po njegovem prihodu se je začela kratka procesija pri vhodu h groti in vodila naravnost do grote, kjer se je takoj sv. maša začela. Kardinal je bil oblečen v vsem svojem rdečem kardinalskem oblačilu in zanj je bil pred oltarjem na evangelijski strani postavljen prekrasen rdeči tron, na katerem je med sv. mašo kraljeval. To je bilo seveda prvič, da je bil Lemont tako visoko počaščen in tega spomina bomo vedno hvaležni in nanj ponosni.

●
Slovesno sv. mašo pri groti je daroval č. g. kanonik John J. Oman, župnik pri sv. Lovrencu v Clevelandu. Kot levitje so mu stregli č. g. Frank Scheringer, kaplan pri cerkvi presv. Srca v L'Anse, Mich., in predsednik Baragove zveze, in č. g. John Olivier iz Marquette, Mich., ki zadnjih šest let orglja za katoliški radijski program "Catholic Hour", ki se vsako nedeljo sliši na radiju.

Kardinal je imel svojega posebnega asistenta, ki mu je vedno med mašo stregel in drugim pomagal. Ceremonijar sv. maše pa je bil č. g. Michael Čepon, kaplan pri slovenski cerkvi v Waukeganu, Ill. Kardinalovi osebni strežniki so bili č. g. Leonard Bogolin, o.f.m., župnik sv. Štefana v Chicagi, č. g. M. J. Butala, župnik sv. Jožefa v Jolietu, in č. g. F. Gabrovšek, kaplan pri sv. Vidu v

Tako je zgledalo, ko so gospodje koncem maja začeli opeko polagati za Baragov romarski dom.

Clevelandu.

Sveti križ in svečnike so nosili naši novinci, pri sv. maši pa so stregli dečki iz fare sv. Štefana v Chicagi.

Posebna pohvala gre pevskemu zboru iz fare sv. Jožefa v Jolietu, ki je pod vodstvom Toneta Rozmana krasno prepeval med sv. mašo.

Po sv. maši je imel slovensko pridigo p. Alojzij Madic, o.f.m. Njegovo pridigo najdete priobčeno drugod v tem listu. Takoj za njim je govoril tudi kardinal, ki je visoko pohvalil veren slovenski narod, ki je skozi toliko stoletij obdržal in hranil sveto katoliško vro pred vsemi sovražniki. Izrazil je tudi upanje, da bi kdo spisal zgodovino krščanstva na Slovenskem v angleškem jeziku, da bi tudi angleško-govoreči ljudje poznali to čudovito zgodovino.

Mikrofon in ves aparat, ki je z njim v zvezi, je postavil in pripravil p. Janez Vianej Trinko, o.f.m., ki zasluži pohvalo za ves svoj trud v tem oziru.

Med onimi, ki so se udeležili sv. maše je bil kapitan č. g. Louis B. Baznik iz Milwaukee-a.

Popoldne je na gričku zaigrala godba šolskih otrok iz šole sv. Jožefa v Jolietu. Jolietški pevski zbor je tudi zapel nekatere pesmi poslušalcem v veselje.

Nato so imela društva najsv. Imena svoje zborova-

nje na prostem na gričku. Med sejo, kateri je predsedoval kanonik Oman, so nastopili razni odlični govorniki.

Proti večeru, ko je večina romarjev razen clevelandskih že odšla, je ploha zapodila ostale romarje pod streho za en čas. Neka skupina je bila do tedaj navdušeno prepevala na gričku, tako da je odmevalo po celi okolici.

V soboto večer so bile pobožnosti v naši cerkvi za clevelandske romarje. Kanonik Oman je vodil petje Marijinih litanij in vse ljudstvo je odpevalo. Zatem je sledil blagoslov z Najsvetejšim.

V nedeljo, na zadnji dan shoda, so bile vse sv. maše v naši kapelici škofu Frideriku Baragi na čast. Glavna sv. maša, ki so jo prvotno mislili imeti pri groti, je bila radi vremena v kapelici ob deveti uri. Daroval je to sv. peto mašo naš p. Ciril Shircel, tajnik Baragove zveze. Rev. Frank Scheringer, predsed-

nik Baragove zveze, je imel primeren angleški govor o škofu Baragi med sv. mašo. Oznanil je tudi, da bo Baragova zveza na 3. avgusta v Eagle Harbor, Mich., slavila spomin na Baragovo popotovanje k Eagle Harboru ravno pred sto leti. Slovesna sv. maša bo zunaj na prostem darovana. Vsi častilci škofa Barage so povabljeni. Po sv. maši so se clevelandski romarji dobro pokrepčali in okoli poldne so se poslovali od Lemonta.

Katoliškega shoda je bilo konec.

Zdaj naj pridejo na vrsto vsaj nekatera imena onih, ki so nam v tem ali onem oziru pomagali. Ni mogoče vseh omeniti, pa upajmo, da ne bo noben zameril, če bo njegovo ime nehote izpuščeno.

Prav posebna zahvala gre Mrs. Mary Hoge, materi našega komisarja, ki je prišla sem že cel mesec pred shodom in nam na neštivilnih načinih pomagala in tudi o-

Pavel Marn, naš farmar, obdeluje njivo in jo pripravlja za oves. To je na hribu za samostanom. Slika je bila koncem maja vzeta.

stala in pomagala dolgo časa po shodu.

En teden ali več pred shodom so prišle k nam v Lemont nekatere ženske iz Joliet, ki so delale in šivale posteljne rjuhe in polstre in druge potrebne stvari za romarje. Med temi so bile sledeče: Mrs. M. Hočevnar, Mrs. Nasenbeny, Mrs. Pluth, Mrs. A. Glatz, Mrs. Ambrož, Mrs. Mlakar, Mrs. Barbich.

Istega dela so se lotile tudi čikaške žene, ki pa so doma šivale, ne tukaj. Med temi so bile: Mrs. Lillian Kozek, Mrs. Jennie Puhek, Mrs. Peter Čemažar, Mrs. Frank Žibert, Mrs. Anna Zorko, Mrs. Pauline Ožbolt, Mrs. Sophie Petrovčič.

Te ženske iz Joliet in Chicago so pripravile okoli 400 rjuh in polštrov.

Mimogrede lahko omenimo, da so nekatere jolietске ženske izrazile željo, da bi se ustanovil poseben klub, katerega namen bi bil pomagati lemontskim franciškanom pri raznih zadevah, ne samo ob času shodov in romanj, marveč tudi ob drugih časih med letom. Kdo bi mo-

OSTALA ROMANJA

16. avgusta — letno romanje Zveze oltarnih društev iz Clevelanda.

31. avgusta — letni medeni piknik; romanje fare sv. Štefana v Chicagi, sv. Jurija v So. Chicagi, in od drugod; slavnost k srebrnemu jubileju mašništva p. Leona Novitt, o.f.m.

gel reči, da ni še mnogo blagih duš na tem svetu?

Pred in med shodom in tudi po shodu so v raznih ozi-rih pomagali sledeči: Mr. Mrs. Jakšič iz Clevelanda; Mr. Mrs. Frank Gracer in sin Frank, Jr., iz Pittsburga, Pa.; Mr. Mrs. Frank Hočevnar iz Euclida, Ohio; Mr. Frank Gliha iz Clevelanda; Mike in Andrew Hočevnar, Mr. Hrovat, Mr. Terlep, Mr. Broyan, Stanley Kozek, in drugi člani društev najsv. Imena iz Chicago in Joliet.

Sledeče ženske iz Chicago so ostale tu kar vse tri dni shoda in stregle potrebam romarjev: Mrs. Anna Zorko, Mrs. Pauline Ožbolt, Mrs. Sophie Petrovčič, Mrs. Caroline Pičman, Mrs. Sophie Simek.

Patru Johnu so pomagale Miss Klančar, Miss Hudolin, in Miss Mervar.

V soboto na glavni dan shoda so pri mizi stregle članice Marijine družbe iz fare sv. Štefana v Chicagi. V petek so pijače prodajali šentšefanski člani najsv. Imena iz Chicago, v soboto pa mo-žje iz Joliet. Spominke so prodajale Mrs. Philip Broyan, Mrs. Pauline Ožbolt in Wanda Gurtowski iz Chicago.

Da bi kdo ne pozabil, mora biti omenjeno, da lemontski gvardijan, p. Andrej Svete, se je zelo trudil, da bi bil shod uspešen, in je zato poskrbel mnogo potrebnih stvari in razne ljudi naprosil, da bi pomagali. Neštevilno skr-

bi je imel radi shoda in nje-mu gre največja pohvala.

Naši kuharji so pa tudi pridno delali, da bi lačnim romarjem vedno dobro postregli s potrebnimi jedmi. Imena teh so: brat Ksaverij, brat Akurzij, brat Bonifacij, brat Timotej, in brat Ignacij.

God obhajata ta mesec p. John Vianney Trinko (9.) in novinec fr. Lawrence Grom (10.).

—Samostanski firbec

INDIJSKI KATOLIČANI

Indija ima 400 milijone prebivalcev, med njimi 4½ milijone katoličanov. Ti so kakor kvas med toliko množico. Vzdržujejo 5000 ljudskih, 450 srednjih, 30 visokih šol in mnogo karitativnih ustanov. Od 5000 duhovnikov je 3800 domačinov Indijcev; od 10.000 sester sta dve tretjini domačink. 19 indijskih škofov vodi cerkveno življenje. — Dr. J. Česnik

Nobena pobožnost ne vzbudi toliko svetih želja kakor premišljevanje trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. — Sv. Bonaventura.

VEČNI POPOTNIK!

Brat Antonin se bo ta mesec mudil v državah Michigan, Minnesota in Wisconsin, kjer bo naročnine pobiral. Prosimo vas, da mu vljudno ustrezete. Hvala vam.

DOMZALE, SLOVENIJA. — Piše **Oman Cirila**: Čudno mi je pisati, ker ne vem komu. Upam, da bo pismo našlo pravega dobrotnika, kateri mi je poslal z veseljem prejeti paket. Vendar se mi zdi čudno, na kakšen način je prišlo do tega — saj me vendar preko morja nihče ne pozna. Naj bo že kakor hoče, za poslano se najpristrčneje zahvaljujem. Prišlo nam bo vse prav. Najbolj pa bi rabila ženske nogavice, ako to ni predrznost — ker se tu ne dobe že vso dobo svobode. Res je, da mi pride vse prav, vendar glede obleke je najtežje, ker smo bili z vsem dobro preskrbljeni, pa nam je bilo vse vzeto. Zelo, zelo bomo veseli, ako dospe še kaj podobnega, ker je res težko meni sami preživljati sebe in štiri otroke v ločenem gospodinjstvu.

L'ANSE, MICH. — Piše **Mrs. John Sterbenz**: Častiti gospodje frančiškani! Prosim Vas, da mi oprostite, da ste morali tako dolgo čakati na mojo naročnino Ave Maria, ker imam dosti dela. Pa tudi rada čitam, nerada pa pišem, ker mi več ne gre tako gladko pisava kot pa prej. Jaz sem tudi naročnica Ave Maria Magazine of Lourdes. Je tudi hvalevreden. Vsaka katoliška hiša treba, da jih čitajo. Bog Vas živi in vso Vašo družino.

PITTSBURG, KANSAS. — Piše **Barbara Omahne**: Častiti uradnik! Bog lonaj, ker po slovensko pišete v listu Ave Maria. Stari ljudje ne znamo angleško brati, se je že prepozno začeti učiti.

COLVILLE, WASH. — Piše **Barbara Koziar**: Spoštovani Father! Ta prvo Vas prosim oproščenja, da se nisem tako dolgo oglasila za list Ave Maria. Me je kar sram, da sem tako dolgo odlašala. Nikarte mi ne zamerite. Ker imam dosti skrbi, to ne pomaga. Dam Vam vedeti, da sem tudi pri letih, pa res Vam moram dati znati, da sem zdaj 70 let. Maja 10. bom 71 let stara . . . Lep pozdrav vsem bralcem. Pa se kaj oglasite. Pa z bogom.

PUEBLO, COLO. — Piše **Mrs. Jack Novak**: Predragi v imenu list Ave Maria! Vam sporočam, da so dne trinajstega marca ob pol treh zjutraj umrli naša draga mama, katera je bila dolgo let zelo dobra naročnica Vašega katoliškega lista "Ave Maria". Večkrat so nam rekli naša rajnka mama, da, če se jim smrt prepeti, moramo dati Vam znati, da se boste je spominjali v Vaših molitvah. Tole željo bi jaz zelo rada njim izpolnila . . . Še enkrat Vas prosim, da bi se spominjali moje dobre mamice in dejali njeno ime v list, kakor imate druge vsaki mesec. Če bo mogoče, se bom jaz, njena hči, naročila na ta list kasneje. Moje mamice ime je bilo Mrs. Frances Jersin.

ELY, MINN. — Piše **Helen Marn**: Spoštovani očetje frančiškani! Sporočim Vam prežalostno vest, da sem zgubila soproga Valentina Marn. Umrl je aprila 22. in v grob smo ga položili 25. k večnemu počitku. Naj omenim, da je bil on prav lepo pripravljen za večnost. Father Mihlečič so mu podelili vse svete zakramente za popot-

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

FRANK ZORC, No. Chicago, Ill.
MRS. FRANK MIVSEK, Waukegan, Ill.
MR. MRS. J. N. PASDERTZ, Milwaukee, Wis.
ANTON PRIJATELJ, Corning, Calif.
MARY LAUTIŽAR, Cleveland, O.
FRANK GLIHA, Cleveland, O.
FRANCES RUSS, Cleveland, O.
A. PREBIL, Chicago, Ill.
VICTORIA HOCEVAR, Cleveland, O.
MARY KLEMENC, Cleveland, O.
A. KOSS, Cleveland, O.
LOUIS SRPAN, Cleveland, O.
ANNA AHAČIČ, Chicago, Ill.
JOSEPHINE KOCIN, Cleveland, O.
S. URŠIČ, Cleveland, O.
ZDRUŽENA DRUŠTVA NAJSV. IMENA,
Cleveland, O.
MR. MRS. JOHN HRIBAR, Cleveland, O.
A. RUDMAN, Cleveland, O.
MARY GORNIK, Cleveland, O.
J. KLANČAR, Cleveland, O.
FRANCES KASUNIC, Cleveland, O.
MR. MRS. J. LESKOVITZ, Bessemer, Pa.
FRANK OGRIN, No. Chicago, Ill.
MR. MRS. JOS. JAKICH, Cleveland, O.
DRUŽINA KOCIN, Cleveland, O.
DR. MARIJE POMAGAJ, t. 184
KATIE PFEIFER, New York, N. Y.
ANGELA ŽELEZNIK, Cleveland, O.
ROSE SIMENC, Cleveland, O.
JOSEPHINE PAPESH, Joliet, Ill.
DRUŠTVO SV. ANE, Waukegan, Ill.
M. GREGORAČ, Cleveland, O.
M. MARINČIČ, Cleveland, O.
M. AJDIŠEK, Cleveland, O.
ANTON GRDINA, Cleveland, O.
M. M. K., Cleveland, O.
SEBASTIAN TRAMPUŠ, Cleveland, O.
M. PINCLIC, Cleveland, O.
F. JAKOLIN, Cleveland, O.
JOHN VIDERGAR, Milwaukee, Wis.
MARY PAVLEŠIČ, Ambridge, Pa.
E. BROZIČ, Cleveland, O.
MARY MUNIZA, Cleveland, O.
MR. MRS. LAWRENCE BANDI, Clev., O.
MARY STUKELJ, Detroit, Mich.
MR. ANTON TOMAŽIN, Chicago, Ill.
MRS. ANTON TOMAŽIN, Chicago, Ill.

nico v večnost in prav lepo molili pri njegovih zadnjih urah. V zadnjih zdihljajih je z roko naredil sv. križ in klical ime Jezus in Marija.

Naj sporočim, da je on bil naročnik Ave Maria tako nekako do 35 let in v Apostolat sv. Frančiška zapisan od 7. julija, 1929. Tako naj se v nebesih veseli med vsemi izvoljenimi in naj prosi nebeškega Očeta, da se enkrat združimo vsi skupaj.

LA SALLE, ILL. — Piše **Ivana Bruder**: Vidim v vsakem Ave Maria, da priporočate k molitvi pokojne naročnike. Moj pokojni mož Fr. Bruder je bil naročnik do smrti, pa nikoli nisem videla njegovega imena v Ave Mariji. On je umrl 18. okt., 1943, pa sem poslala za 15 sv. maš v Lemont, pa se mi čudno vidi, da nikoli ni bilo omenjeno, da je umrl.

(Prosimo, oprostite, ker ni bila v našem listu nikdar omenjena smrt Vašega rajnega moža. Kako se je to zgodilo, ne znamo povedati, ker je bilo uredništvo tega lista pred štirimi leti v drugih rokah. Vendar se nam nekako čudno zdi, da šele zdaj nas opominjate na to. Gotovo bi bil hvaležen prejšnji urednik, ako bi mu bili takoj sporočili, da je bilo izpuščeno ime Vašega pokojnega moža. Seveda je mogoče, ko ste naročili onih petnajst sv. maš za njegovo dušo, da niste povedali v pismu, da je ravnobno ob tistem času umrl mož. Pa naj ne bo nobene zamere, ker se je pomota storila brez naše vednosti.)

CLEVELAND, O. — Piše **Josephine Kocin**: Prečastiti očetje frančiškani! Brala sem v listu Ave Maria, kako dobro idejo imate tam v našem Lemontu, da boste začeli zidati Baragov dom za naše slovenske romarje, ko bojo hodili tam na božjo pot k Mariji Pomagaj. Bo lahko vsak dobil vsaj kotiček za par uric oddiha, ko bo prišel k Mariji Pomagaj prosit jo pomoči. Boljše ga bi se ne mogli domisliti kakor to, da boste naredili ta lepi Baragov dom. To bo naš dom. Tudi jaz se pridružim tej koristni kampanji in Vam pošljem v ta namen deset dolarjev. Kličem vse dobrotnike na-

šega Lemonta, da bi se odzvali v velikem številu za to božjo delo, da bi res velik uspeh imelo, da bi se to delo kmalu dokončalo in da bi se dosti dobrotnikov odzvalo. Bog Vas blagoslovi — Vas in Vaše delo, očetje frančiškani, in vse dobrotnike, ki se jih bo odzvalo za tako dobro delo. Bog z Vami in Marija Pomagaj lemontska. Jaz upam, da Marija bo Vam vsem obilno poplačala, vsem dobrotnikom Baragovega doma. Oprostite moji slabi pisavi.

JEFFERSON, O. — Piše **M. Globokar**: Dragi fatri! To me hudo veseli, ko pišete zlat očenaš. Tudi jaz se ga zdaj učim na moja stara leta. Mene hudo zanima kakšna lepa molitev.

DETROIT, MICH. — Piše **Mrs. R. Rosa**: Dragi očetje frančiškani! Ni moja navada, da bi kaj napisala v Ave Mariji, rada pa vedno čitam **Kramljanje na zapečku**.

Čudne se mi vidijo te prošnje od neke neimenovane žene — molite, da bi žene od njene prijateljice sinov umrle in da molite tudi zastonj, ne samo za denar. Ko bi ona žena le vedela, da bi raje molila zanje, da bi se žene poboljšale in drugim v molitev priporočila!

Smrt bo vseeno prišla, če prosimo zanj ali ne. Bog bo vse poklical, kadar bo njegova sveta volja.

Grešno je smrt komu prositi in Bog noče smrti grešnika. Saj je tudi Jezus trpel na križu zaničevan in križan od hudobnega ljudstva, pa ni prosil nebeškega Očeta, "Daj, Oče, da bi vsi umrli." Prosil je, "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo."

Piše, da se ne more več matirati z moževno trmo, da bi mož umrl. Saj smo tudi mi trmaste. Možje se matirajo tudi z našo trmo. Tako Bog nam nalaga križe enemu in drugemu, da s križi potrpimo. Saj brez križev še v nebesa ne pridemo. In zato nam jih pošilja, ker nas ljubi. Bog hoče, da se z njimi pokorimo, da enkrat v nebesa pridemo.

In pravi, da je izpolnila svojo dolžnost. Čudna dolžnost! Gotovo je Marija ni vesela. Dajmo raje vsi moliti en za drugega

in potrpimo en z drugim. Bog vidi naše križe in težave. In kadar bomo kaj prosili, bomo poprej uslišani. Ljuba Mati ne bo zavrgla naše prošnje.

(Izvrstno ste se odrezali! Še sami bi ne znali tako dobro napisati, kakor ste Vi storili. Mogoče si bo dotična žena Vaše modre besede k srcu vzela. — Drugi čitatelji menda veste, o kateri neimenovani ženi govori **Mrs. R. Rosa**. Saj ste brali pismo one žene v majevi številki.)

OSTTIROL, AVSTRIJA. — Piše **p. Mirko Kozina**: Spoštovana uprava! Ko sem pred tednom prejel Vašo pošiljko — dva izvoda Ave Marije — kar nisem mogel verjeti dejstvu, da je moja skromna kartica le priromala v daljno Ameriko. Silno sem vesel in pa tudi počaščen, da ste mi poslali Vaš, tako med begunci cenjeni, brani in iskani koledar. Ni večjega veselja med nami, kakor to da vidimo, da nas niso še vsi pozabili; nasprotno, da mnogi, morebiti celo večina Slovencev tam v "novi domovini" za nas begunce dela in se nas spominja. To dokazujejo lepi članki v naših, saj dovolite, da se tako izrazim, katoliških ameriškanskih časopisih.

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

MARY DRČAR, Kansas City, Kans.
 ANTON SMOLE, East Helena, Mont.
 MRS. KOŠMERL, Java Center, N. J.
 JENNIE AMBROŽIČ, Cleveland, Ohio
 CATHERINE ŠTUKEL, Joliet, Ill.
 ANDREW KOTNIK, Cleveland, Ohio
 VINCENT KLEMENC, Cleveland, Ohio
 MARY BENCIN, Cleveland, Ohio
 IVAN HUSICH, Youngstown, Ohio
 MARY PALČIČ, Cleveland, Ohio
 JOHN PEKOL, Cleveland, Ohio
 JOHN GRANDLIČ, Sheboygan, Wis.
 ANTON YERAK, Cleveland, Ohio

NAJ POČIVAJO V MIRU!

Pismu prilagam en izvod križevega pota (molitev krščanskega ljudstva za svetost duhovnikov). V dolgih zimskih večerih sem se ukvarjal s to stvarjo. Ker sem čas imel, sem tudi sam risal, pisal in razmnoževal. Če kdaj, rabimo prav sedaj duhovniki veliko molitve od strani našega ljudstva. In ta brošurica naj bi pripomogla, da bi Gospod svoje delavce v njegovem vinogradu obilno blagoslovil.

H koncu prav lepa zahvala za pozornost, ki ste mi jo posvetili s koledarjem, ki je meni še prav posebno dragocen.

(Omenjeni križev pot, ki ga je pater Kozina sestavil, bomo enkrat priobčili v tem listu, mogoče v postnem času.)

HIBBING, MINN. — Piše stara naročnica: Častiti očetje frančiškani! Berem v **Kramljanju na zapečku** en dopis od ene žene. Dajmo ti ženi z molitvijo pomagati, saj imamo vsi ljudje slabosti. Naj bo božja Previdnost nad to družino. Jezus in Marija naj jim podeli milosti spoznanja in spokorjenja, da bi žena bila pogumna in stanovitna, da bi ji Bog dal srčno in resnično ponižnost.

JOLIET, ILL. — Piše **Mrs. V. Ambrose**: Zopet sem pozna z naročnino Ave Marije. Ker sem pa prepričana, da mi je ne boste

ustavili, sem pa še bolj počasna za poravnati. Preteklo je že 25 let, odkar prihaja to lepo berilo. Ne vem, kako mora biti kakšna katoliška hiša brez tega Marijinega lista, torej želim veliko novih naročnikov.

NEELYVILLE, MO. — Piše **Anton Slanc**: Častiti očetje frančiškani! Čital sem v majski številki A. M. tista dva prečudna pisma od Vaše zapečkarice iz Minnesote. Zares se mi prav usmilite, ubogi frančiškani v Lemontu. Kaj boste vendar naredili? Ako molite za smrt onim ženskam in njenemu možu, ne bo prav, ako pa ne, Vas bo Bog štrafal, torej štrafenga na obeh koncih. Ubogi fantje!

Najmanjši prostorček v Ave Maria je dragocen, zato bi svetoval zapečkarjem, naj pišejo kaj stvarnega in koristnega. Tiste prečudne zadeve si pa kar sami poravnajmo v domačem zapečku.

ENUMCLAW, WASH.—Piše **Mrs. John Chacata**: Cenjeni! Vas bi prosila, če imate kake lepe mašne knjige v angleškem jeziku za mojo hčer. Ona bi rada, da so vse molitve notri in sicer evangelij tudi za vsako nedeljo. Če jih imate, mi jih pošljite.

Dalje, tisto Mrs., ki se norčuje z Marijo, prosim, naj nikdar več ne piše tako neumnih prošenj v Ave Mariji.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

DAR ZA LIST — Po \$1: Mr. Mrs. V. Kurent, J. Zelko. — Po 50c: J. Russ.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$25: A. Miklaucic, N. N. Lorain. — Po \$15: N. N. — Po \$5: F. Gliha, N. N., F. Orazem, A. Terlep, B. Pavlakovic, J. Mulec, F. Narobe, J. Kenik, M. Kostansek, M. Vrecko, F. Flajnik, Mrs. T. Archul, M. Chernich, J. Bernot. — Po \$3: Mrs. M. Jerak, T. Jevnik. — Po \$2.50: A. Mozina, A. Mozina. — Po \$2: M. Levar, Druž. Turk, J. Lekan, Mrs. M. Kasel, Mrs. F. Cankar. — Po \$1.50: F. Penko. — Po \$1: A. Kutnar, J. Russ, M. Kerzich, M. Prasnikar, P. Laurich, K. Lopic, M. Vogric, M. Kalister, M. Kerzich, M. Prasnikar, P. Laurich, K. Lopic, M. Vogric, M. Kalister, M. Muniza, J. Peterlin, A. Kernz, M. Modic, Mrs. J. Tomsic, M.

Cekada. — Po 50c: M. Veber, A. Zolnar, Mrs. R. Markel, T. Grum.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$100: Združ. Druš. Najsv. Imena, Clev., Ohio. — Po \$25: M. M. K. — Po \$15: Mr. Mrs. J. Leskovitz. — Po \$11: Dr. sv. Anne, Waukegan, Ill. — Po \$10: F. Zorc, F. Russ, L. Srpan, J. Kocin, A. Ahacic, A. Grdina, J. Vidergar, Mr. Mrs. J. Hribar, Druž. Kocin, Mr. Mrs. J. Jakich. — Po \$5: Mr. A. Tomazin, Mrs. A. Tomazin, J. Papesh, R. Simenc, A. Zeleznik, K. Pfeifer, Dr. Marija Pomagaj, štev. 184, F. Ogrin, F. Kasunic, J. Klančar, M. Gornik, A. Rudman, M. Stukelj, Mr. Mrs. L. Bandi, M. Muniza, E. Brozic, M. Pavlesic, F. Jakolin, M. Pinculic, S. Trampus, M. Ajdisek, M.

Marincic, M. Gregorac, S. Ursic, A. Koss, M. Klemenc, V. Hocevar, A. Prebil, F. Gliha, M. Lautizar, A. Prijatelj, Mr. Mrs. J. N. Pasdertz, Mrs. F. Mivsek. — Po \$4: Mr. Arh. — Po \$3: M. Bolek. — Po \$2.50: U. Lovko, Mr. Mrs. M. Perusek. — Po \$2: T. Lesar, F. Baraga, Mrs. Setnicar, Mr. Mrs. J. Petric. — Po \$1.50: M. Svete. — Po \$1: T. Grum, Mrs. U. Ambrose, J. Pinculic, J. Brod-nik, J. Pinculic.

LUČKE — Po \$10: Mrs. Varsek. — Po \$5.50: E. Loncaric. — Po \$5 Mr. Mrs. A. Tomazin, Mrs. M. Otonicar, A. Krizman, A. Gaspar, J. Mihe-lich, A. Marinsek, C. Mihelich, M. Bezek, Mrs. F. Petrich, Mr. Mrs. I. Babich, Mrs. F. Zimmer-man. — Po \$3: J. Bradach, Mrs. S. Kersovan, M. Jalovec, J. Hocevar, F. Melavec, Mrs. Kovec. — Po \$2.50: A. Mozina. — Po \$2: Mrs. M. Marino, Mr. J. Zaman, A. B. Jereb, Mrs. T. Rolich, A. Prostor, F. Flajnik, Mrs. J. Habjan, J. Martin-cic, F. Piskur, Mrs. A. Zupancic, Mrs. J. Mra-mor, M. Erzen, Mrs. Setnicar, M. Cizel, M. Ho-chevar, M. Russ, F. Russ, U. Sepic, F. Svegel, M. Cekada, Mrs. Selak. — Po \$1.50: P. Vesel, J. Sebat, Mr. Mrs. V. Kurent, M. Hocevar. — Po \$1: A. Pelcic, J. Kerzic, M. Zabukovec, M. Skul, Mrs. Bandi, M. Strojcin, M. Ajdisek, J. Brod-nik, Mrs. Trepal, M. Plautz, M. Muniza, F. Sadar, Mrs. Otonicar, H. Malley, F. Kasunic, A. Mozina, M. Kosmach, A. Zadnik, A. Stuber, K. Lopic, M. Kostansek, Mrs. B. Ancel, Mrs. A. Savor, Mrs. R. Zupancic, T. Grum, Mrs. M. Marchetti, C. Po-bega, M. Klun, A. Sasek, A. Hudales, M. Ker-zich, M. Chernich, J. Knaus, Mrs. Vogric, M. Gerdovic, Mrs. Sterle, A. Hocevar. — Po 75c: T. Zupancic. — Po 50c: M. Bespolec, U. Bogolin, A. Jesenovitz, J. Zotler, J. Cesar, M. Kastelec, M. Hribar, Mrs. F. Arh.

ZA APOSTOLAT — Po \$45: Mrs. F. Pajk. — Po \$20: Mrs. Anzlovar. — Po \$10: Mrs. A. Sta-riha, A. Drasler, K. Zvokel, J. Germek, A. Pa-kish, J. Virant, M. Jaerling, A. Kotnik, L. Zvo-kele, Mr. Virant. — Po \$1: M. Kerzich.

ZA SV. MAŠE — Po \$100: Mr. L. Dracar. — Po \$50: A. Krizman. — Po \$30: J. Vidergar, M. Sivic, Mrs. L. Planinsek. — Po \$20: A. Marko-vic, J. Fortuna, K. Bicek. — Po \$12: M. Otoni-car, M. Melavec. — Po \$11: A. Zeleznik. — Po \$10: F. Stefancic, L. Gradishar, F. E. Vranicar, P. Joyce, F. Russ, C. Jarc, M. Mlinar, A. Ujcic, P. Stefanic, C. Hribar, J. Slana, F. Martic, M. Pinculic, M. Erzen, I. Barker, Mr. Mrs. A. Miks. — Po \$9: M. Strojcin. — Po \$8: F. Pernac, P. Laurich, M. Gregorac, Mrs. F. Bruder, Sr. — Po \$7: Mrs. J. Panian, Sr., M. Ajdisek. — Po \$6: J. Papesh, M. Kalister, Mrs. Cizel, M. Kapla, Mrs. Setnicar, Mrs. F. Kumar. — Po \$5: Mrs. M. Koss, M. Lautizar, M. Turk, Kuhel Fem., J. Ker-zic, J. Pinculic, J. Leustig, Mrs. Kastigar, A. Pelko, L. Pavsek, F. Marincic, A. Zupancic, L.

Hocevar, J. Lekan, F. Hodnik, F. Zalar, K. Al-berti, F. Novak, M. Petric, M. Ivansek, M. Ivant, M. Sajovec, L. Troha, Mrs. Bandi, G. Pavlesic, Mr. Mrs. Silbitzer, F. Narobe, A. Meljac, Mrs. Papesh, A. Rudman, J. Klancar, M. Hocevar, A. Oswald, M. Kochevar, Mr. Mrs. L. Planinc, J. Hocevar, M. Stare, J. Repar, J. Knaus, Mr. Mrs. A. Celesnik, Mr. Mrs. A. Bogolin. — Po \$4.50: Mrs. Selak. — Po \$4: Mrs. Otonicar, J. Bradac, J. Mulec, A. Strazar, J. Bordnik, Mrs. Zaba, E. & A. Ule. — Po \$3: Mrs. R. Jerin, F. Perme, A. Martincic, R. Sintic, J. Polis, R. Kavcic, A. Koz-levcar, F. Mervar, M. Muniza, Mrs. Brod-nik, M. Tekavc, F. Orazem, M. Strauss, B. Spenko, M. Petan, M. Usnik, Mr. Leskovec, M. Ivanich, A. Koss, Mr. Mrs. J. Petric, M. Zabukovec, U. Sepic, F. Svegel. — Po \$2.50: T. Brojan. — Po \$2: N. Marentic, J. Kozelj, A. Skerl, J. Petric, A. Mi-serko, F. Petric, M. Marincic, J. Slapnicar, Mrs. Bostjancic, Mrs. Drobnic, A. Komatar, M. Ohlin, Mrs. Kovec, J. Zorec, Agnes Sernel, Anthony Sernel, Mrs. Sernel, A. Jesenovitz, M. Gregoric, A. Rogel, F. Repar, Mrs. Koz, B. Sternitz, J. Pe-rusek, M. Modic, M. Tomsa, Mrs. Kosmerl, M. Hocevar, A. & M. Hocevar, M. Hudolin, Mrs. M. Gram, M. Cekada, T. Ferk, U. Mikel, F. Dras-ler, P. Mesec, P. Ozbolt, A. Drasler, Mrs. M. Polajnar, R. Jaksa, J. Bradach, Mrs. M. Jerak, J. Hocevar, M. Hribar, M. Kerzich, Mrs. Strubel, J. Ogrin, Mrs. F. Zimmerman, J. Cesar, Mrs. A. Skiff, Mr. Mrs. A. Rent, Mrs. Sterle, J. Panion Sr., M. Jalovec, Mrs. M. Kurent, M. Sivic, Mrs. B. Dragovan, Mrs. M. Bizjak, P. Mervar, J. Urbas, F. Melavec, J. Race, J. Zelko, M. Sajovec, P. Glagoniski. — Po \$1.50: F. Sebenik, P. Podgor-nik, T. Grum. — Po \$1: J. Setina, F. Gliha, M. Bespolec, M. Sivic, Mrs. Vogric, H. Pudelek, M. Gerdovic, F. Starman, Mrs. S. Koler, J. Russ, J. Zabukovec, Mrs. F. Kastigar, M. Prasninar, T. Zupancic, Mrs. B. Ancel, M. Kostansek, U. Lovko, Mrs. J. Spolar Sr., A. Stuber, A. Stiglitz Sr., N. N., Mrs. H. Zore, Mr. J. Hocevar, K. Pucel, J. Zotler, J. Resnik, M. Stukelj, L. Gary, L. Cep-pon, Mrs. Gnidica, Mrs. Trepal, M. Skocaj, M. Hocevar, J. Pinculic, J. Bajdin, M. Andrews, J. Arch, S. Ritlop, A. Nemanic, M. Mali, U. Bogolin, M. Kalister, M. Hocevar, Mrs. Klobuchar, T. Ellis, L. Kobal.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$5: C. Koenig. — Po \$3: L. Stanich. — Po \$1.50: M. Schuster. — Po \$1: Mrs. Varsek.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, presv. Srcu Jezusove-mu, Materi Božji, presv. Srcu Marijinemu, sv. Družini, Mariji Pomagaj in sv. Antonu za pri-dobljene milosti:

K. Kepec, M. Chernich, A. Kutnar, F. Flajnik, Mrs. M. Kasel, Mrs. F. Zimmerman.

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.